

JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • SEPTEMBER 2018

Liahona

**Pelare av styrka:
Tjänar vid profetens
sida, s. 12, 18**

Vad innebär det att det här är
den sanna kyrkan? s. 24

Styrka i min anmoders
livsberättelse, s. 36

"NÅGRA AV SATANS
MEST EFFEKTIVA VAPEN
ÄR DISTRAKTIONER,
BEDRÄGERI OCH ANDLIG
DESENSIBILISERING. ...
TILLSAMMANS UTGÖR DE
**VÅR TIDS STORA
UTMANING.**"

ÄLDSTE KEVIN W. PEARSON

Från "Lämna inte Frälsaren", sidan 44.

ARTIKLAR

- 6 Stödverksamhetens principer:
Rådgör om deras behov**
- 12 President Dallin H. Oaks:
Följer Herrens sätt**
David A. Bednar
- 18 President Henry B. Eyring:
Mäktigt intellekt och ett barns
ödmjukhet**
Jeffrey R. Holland

PÅ OMSLAGET

A Ett majestätiskt monument, av John Forman. President Brigham Young (1801-1877) lär en gång ha sagt att de tre östra tornen på Salt Lake-templet representerar första presidentskapet och melkisedekska prästadömet (enligt William Ward, i "Who Designed the Temple?" *Deseret Weekly*, 23 apr. 1892, s. 578). Lär känna två av "pelarna" i nuvarande första presidentskapet, president Dallin H. Oaks och president Henry B. Eyring, på sidorna 12 och 18.

- 24 Den sanna kyrkan:
För de heligas fullkomning**
J. Devn Cornish
Kyrkans tidigare ledare och medlemmar kanske inte är fullkomliga, men vi kan vara säkra på att läran som kyrkan undervisar om – Kristi lära – är fullkomlig.
- 26 De heliga: Berättelsen om kyrkan – Kapitel 7: Medtjänare**
Joseph och Oliver söker vägledning när de läser om dop under översättningsarbetet. Herren förbereder tre män för att vittna om guldplåtarna.
- 36 Kraften i tro och släktberättelser**
Adam C. Olson
När Rosalene fick veta vad hennes anmoder gick igenom hjälpte det henne att känna hopp under egna prövningar.

KORTA BUDSKAP

- 4 Porträtt av tro: Libuletswe Gofrey Mokgatle – Gauteng, Sydafrika**
- 10 Vid talarstolen: Jag tror att jag ska vara mig själv**
Jutta Baum Busche
- 34 Mina anteckningar från konferensen: Generalkonferensen i april 2018**
- 40 Sista dagars heliga berättar**
- 80 Tills vi möts igen: Ledd av levande profeter**
Mark E. Petersen

48

44 Lämna inte Frälsaren

Kevin W. Pearson

Våra vittnesbörd behöver hela tiden stärkas så att vi inte dras och lockas bort.

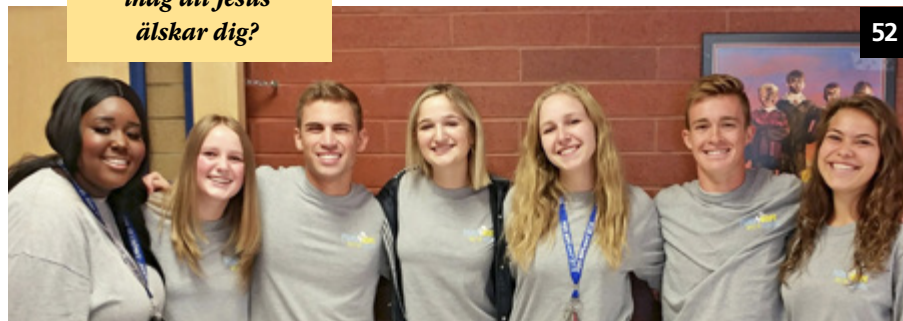
48 Jag upptäckte min gudomlighet

Daiane Korth da Silva

När jag såg mig själv genom världens ögon blev jag blind för mitt eget värde.

*Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.
Ledtråd: Hur kommer du ihåg att Jesus älskar dig?*

52

50 Är du en "säkerhetsnålsvän"?

Marissa Widdison

Vi kan visa kärlek på enkla sätt för att hjälpa vänner som har det svårt.

52 Ambassadörer för hopp: Samarbete för att förhindra självmord

Maryssa Dennis

Bekanta dig med varningstecken på självmord och förebyggande åtgärder.

56 Vilse i Förbjudna staden

Sarah Keenan

Skulle jag hitta mina klasskamrater igen i den här myllrande främmande staden?

58 Uppenbarelse till profeten Joseph Smith – och till dig

Ryan Carr

Som Joseph Smith visade finns det ingen åldersgräns för att ta emot personlig uppenbarelse.

60 Kampen om din handlingsfrihet

David Dickson

Ju noggrannare vi följer Frälsaren, desto mer upplever vi den frihet som handlingsfriheten ger.

62 Vår plats

64 Affisch: Verklig tro på Kristus

65 Sista ordet: Profeter – Ett bevis på Guds kärlek

Ulisses Soares

75

66 Låt ditt ljus lysa: Bryr sig om och delar med sig

Jag tycker om att hjälpa mina föräldrar dela med sig av våra grönsaker till andra.

68 Tro, hopp och nåd – del 2: En besvarad bön

Megan Armknecht

Grace var orolig för att nazisterna skulle ta deras hus efter att de hade tagit hennes pappa.

70 Apostlar vittnar om Kristus

Neil L. Andersen

71 Tillflykt undan stormen

Joaquin E. Costa

Noa lydde Herren redan som barn, och det skyddade honom under en katastrof senare.

72 Läseklubben Mormons bok

74 Böner bakom scenen

Emily B.

Min himmelske Fader hör mina böner var jag än är.

75 Vad som än händer!

Christian B.

Jag sa till min vän att Jesus Kristus älskar henne, vad som än händer.

76 Berättelser ur skrifterna: Elia och änkan

Kim Webb Reid

79 Färgläggningssidan: Jag kan tala sanning

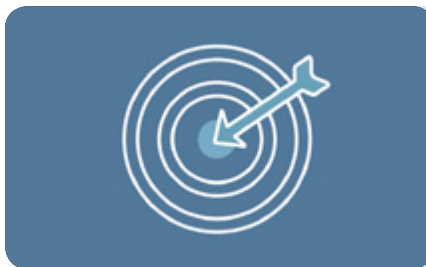
Mer information på internet

Läs artiklar och skicka in dina egna på
liahona.lds.org.

Hitta inspirerande budskap att
dela med dig av (på engelska,
portugisiska och spanska) på
facebook.com/liahona

Skicka feedback till
liahona@ldschurch.org.

Starta din prenumeration på
store.lds.org
Eller besök ett distributionscenter,
fråga en församlingsledare, eller ring
001-800-537-5971 (USA och Kanada)

IKONER FRÅN GETTY IMAGES

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Bön, 56, 63, 68, 74
Dopet, 26
Förhindra självmord,
50, 52
Handlingsfrihet, 60
Helige Anden, den, 56, 58
Himmelske Fader, 43
Jesus Kristus, 44, 60, 65,
70, 75
Joseph Smith, 26, 58
Kommunikation, 6

Kyrkans historia, 24,
26, 58
Kyrkans ledare, 12, 18
Kärlek, 75
Lydnad, 60, 71
Moderskap, 40
Mormons bok, 4, 22, 72
Motgångar, 4, 36, 42
Nödberedskap, 42
Personligt värde, 10, 43,
48, 75
Profeter, 12, 18, 26, 76, 80

Prästadömet, 26
Släktforskning, 30
Stödverksamhet, 6,
42, 66
Tjänande, 6
Tro, 24, 36, 44, 68, 76
Uppenbarelse, 26, 58, 80
Visdomsordet, 41
Vittnesbörd, 44, 62
Vänskap, 50, 52, 63
Ärlighet, 79

Libuletswe förlorade synen när han var 21. Han lärde sig mycket på nytt men han lärde sig aldrig blindskrift. Han ville läsa skrifterna, så han bad till Gud om hjälp.

CODY BELL, FOTOGRAF

Libuletswe Gofrey Mokgatle

Gauteng, Sydafrika

Under ett hemlärarbesök sa jag till systemen vi besökte: "Jag kan inte läsa skrifterna eftersom jag inte kan se. Jag vill gå i en skola där jag kan lära mig att läsa och skriva blindskrift."

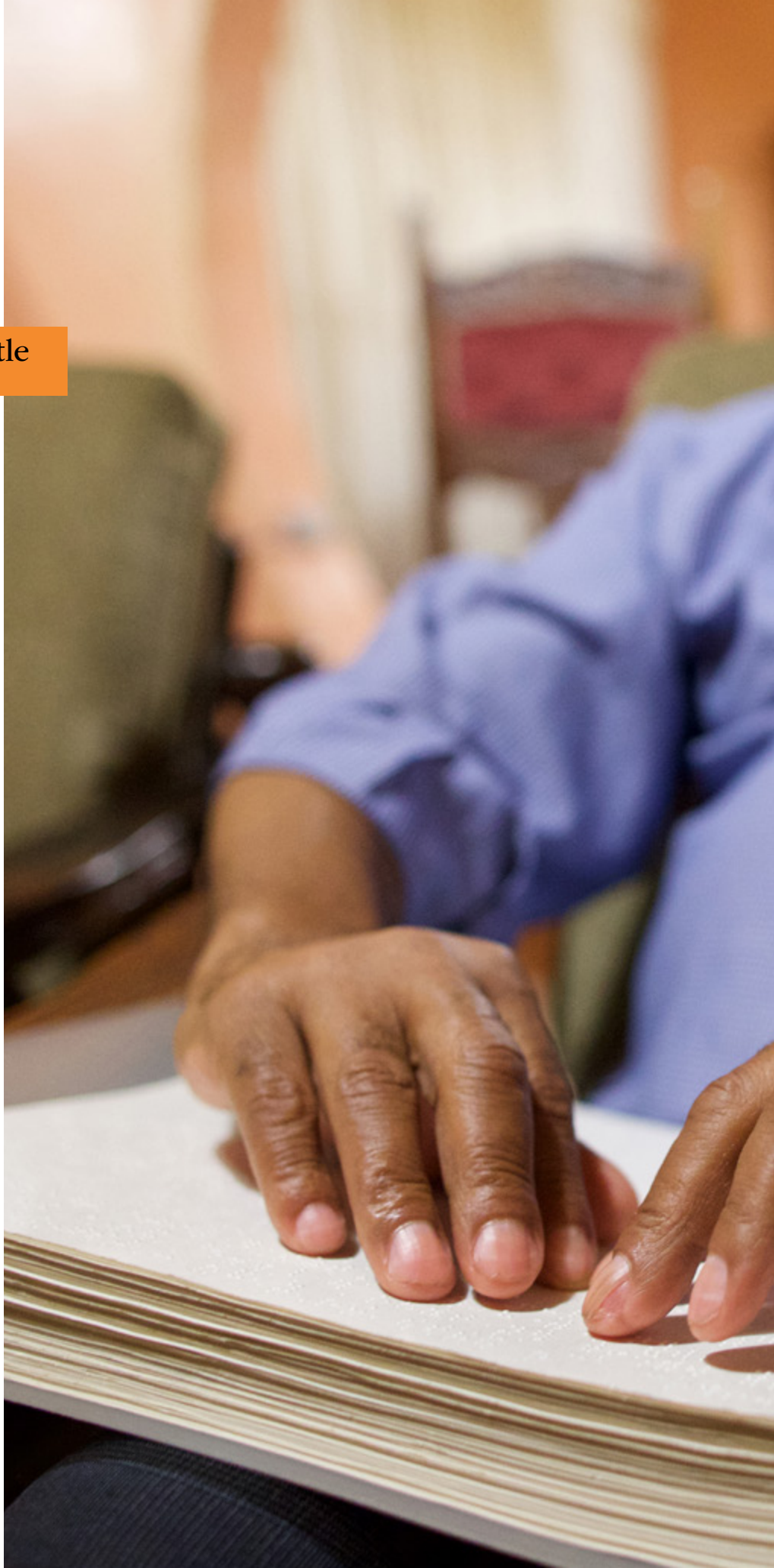
Hennes bror arbetade vid en skola för blinda. Herren hjälpte mig att ansöka till skolan. Jag studerade blindskrift varje dag. Jag vaknade till och med på nätterna för att öva på att läsa blindskrift. Det tog mig bara fyra månader att lära mig det.

Jag blev klar med utbildningen och sa till grenspresidenten att jag nu kunde läsa blindskrift. Han gav mig en låda med en handbok för prästadömet och alla skrifterna på blindskrift. Jag visste inte att kyrkan hade sådant. Det var då jag verkligen började förstå och tycka om evangeliet.

Jag vet att skrifterna är sanna. Jag lär mig något varje gång jag läser dem. Det finns alltid något jag kan få ut av dem.

LÄS MER

Lär dig om kyrkans resurser för personer med funktionsnedsättning på lds.org/go/9184. Du hittar fler porträtt av tro på lds.org/go/18.

Stödverksamhetens principer

RÅDGÖR OM DERAS BEHOV

Du behöver inte göra det här ensam. Genom att rådgöra kan du få den hjälp du behöver för att hjälpa andra.

Gud har bitt dig stödja en person eller familj i din församling eller gren enligt deras behov. Hur får du reda på vilka de behoven är? Nyckeln är principen om samråd, som kyrkan har haft stort fokus på.

Efter att ha tagit upp vad vi kan rådgöra om, ska vi utforska följande:

1. Rådgöra med vår himmelske Fader.
2. Rådgöra med den tilldelade personen och familjen.
3. Rådgöra med vår kamrat.
4. Rådgöra med andra som fått i uppdrag att stödja samma person eller familj.

Det är också viktigt att vi rådgör med våra ledare. En kommande artikel om stödverksamhetens principer i *Liahona* tar upp samråd med ledare och rollen som stödverksamhetsintervjuerna har i den processen.

Vad vi rådgör om

För att kunna stödja varandra är det viktigt att vi förstår behoven. Men vilka former kan de behoven anta, och finns det något mer än behov som vi bör få reda på?

Behov kan anta många former. De vi tjänar kan ha prövningar som är känslomässiga, ekonomiska, fysiska, utbildningsmässiga, med mera. Vissa behov har högre prioritet än andra. Några har vi förmåga att hjälpa till med. Andra kan kräva att vi själva söker hjälp. I våra ansträngningar att avhjälpa timliga behov får vi inte glömma att vår kallelse att stödja också innebär att vi hjälper andra framåt längs förbundsvägen i deras förbereder för och mottagande av de prästadömsförrättningar som är nödvändiga för upphöjelse.

Förutom att rådgöra om en persons eller familjs behov ska vi anstränga oss att lära oss deras styrkor. Vad behöver de inte hjälp med? Vilka förmågor och gåvor har de som kan välsigna andra? Vilka unika egenskaper har de som hjälper till att bygga Guds rike? En persons styrkor kan vara lika viktigt att förstå som hans eller hennes behov.

Rådgöra med vår himmelske Fader

En av de centrala lärosatserna i vår tro är att vår himmelske Fader talar till sina barn (se TA 1:9). När vi får ett nytt uppdrag att tjäna någon bör vi rådgöra med vår himmelske Fader i bön och be om insikt i fråga om hans eller hennes behov och styrkor. Den processen att rådgöra genom bön bör fortsätta under hela uppdraget.

Artiklarna om stödverksamhetens principer är avsedda att hjälpa oss lära oss att ta hand om varandra och inte att ges som ett budskap under stödjande besök. När vi lär känna dem vi tjänar kommer den Helige Anden att mana oss till att veta vilket budskap de kan behöva utöver vår omsorg och medkänsla.

2 Rådgöra med enskilda och familjer

Hur och när vi kontakter de personer och familjer vi har kallats att tjäna kan variera beroende på omständigheterna, men att personligen rådgöra med personen eller familjen är avgörande för att kunna bygga relationer och förstå deras behov, bland annat vilket slags hjälp de vill ha. Vissa frågor kan vi behöva vänta med tills en meningsfull relation har utvecklats. Det finns inte bara ett sätt som är det rätta, så tänk på följande:

- Ta reda på hur och när de vill bli kontaktade.
- Lär dig om deras intressen och bakgrund.
- Kom med förslag på hur du kan vara till hjälp, och be dem om förslag.

Medan du bygger upp tilliten kan du överväga att ta upp enskilda behov eller familjens behov. Ställ frågor enligt maningar från den Helige Anden.¹ Till exempel:

- Vilka utmaningar står de inför?
- Vilka mål har de personligen eller som familj? Vill de till exempel bli bättre på att ha regelbundna hemaftnar eller bli mer oberoende?
- Hur kan ni hjälpa dem med deras mål och utmaningar?
- Vilka evangelieförrättningar har de framför sig? Hur kan vi hjälpa dem att förbereda sig för dem?

Tänk på att ge specifik hjälp, till exempel: "Vilken kväll den här veckan kan vi komma förbi med en maträtt?" Ett vagt erbjudande, som "låt oss veta om det är något vi kan göra", är inte till någon större hjälp.

3 Rådgöra med vår kamrat

Eftersom du och din kamrat kanske inte alltid är tillsammans när ni kontakter personen eller familjen, är det viktigt att ni samordnar och rådgör med varandra när ni söker inspiration som ett kamratskap. Här är några förslag ni kan fundera över:

- Hur och hur ofta ska ni kommunicera med varandra som kamratskap?
- Hur kan var och en av er använda era individuella styrkor för att hjälpa familjen eller personen med deras behov?
- Vad har ni lärt er, vilka upplevelser har ni haft och vilka maningar har ni fått sedan förra gången ni pratade om personen eller familjen?

4 Rådgöra med andra som också hjälper din person eller familj

Det kan vara bra att då och då prata med andra som har i uppdrag att stödja samma person eller familj som du.

Kommunicera för att lösa problem

Äldste Chi Hong (Sam) Wong i de sjuttios kворum tillämpar en redogörelse från Markus 2 på vår tid för att illustrera hur samråd gjorde det möjligt för fyra personer att komma fram till hur de kunde låta en förlamad man komma nära Jesus.

"Det kan utspela sig så här", sa äldste Wong. "Fyra människor fick i uppdrag av sin biskop att besöka en lam man i hans hem. ... På det senaste församlingsrådet, efter att ha rådgjort om behoven i församlingen, delade biskopen ut räddningsuppdrag. De här fyra utsågs att hjälpa den lame mannen. ...

[När de kom fram till byggnaden där Jesus var,] var [det] en sådan trängsel i rummet. De kunde inte ta sig in genom dörren. Jag är säker på att de försökte på alla tänkbara sätt, men det gick bara inte. ... De rådgjorde nu om vad de skulle göra istället, hur de skulle kunna föra mannen till Jesus Kristus för att bli botad. ... De kom på en plan som inte alls var lätt, men de handlade efter den. ...

'De [tog] bort taket över platsen där han var. De gjorde en öppning och sänkte ner bädden som den lame låg på' (Mark. 2:4). ...

Jesus såg deras tro och sade till den lame: 'Mitt barn, dina synder är förlåtna' (Mark. 2:5)."²

En annan viktig del av att rådgöra tillsammans är att bygga relationer. Se också artikeln om stödverksamhetens principer som heter "Bygga meningsfulla relationer" i augustinumret 2018 av *Liahona*, på sidan 6.

Uppmaning att handla

Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kворum har uppmanat oss: "Rådgör tillsammans, använd alla tillgängliga resurser, sök efter den Helige Andens inspiration, be om Herrens bekräftelse och kavla sedan upp skjortärmarna och sätt igång att arbeta.

Jag lovar er: Om ni följer det här mönstret får ni bestämd vägledning om *vem, vad, när* och *var* ni ska sörja för era medmänniskor på Herrens sätt."³ ■

SLUTNOTER

1. Se *Predika mitt evangelium: Vägledning för missionärer* (2004), s. 187.
2. Se Chi Hong (Sam) Wong, "Var eniga i räddningsarbetet", *Liahona*, nov. 2014, s. 14, 15.
3. Dieter F. Uchtdorf, "Att sörja för våra medmänniskor på Herrens sätt", *Liahona*, nov. 2011, s. 55.

JAG TROR ATT JAG SKA VARA MIG SJÄLV

Jutta Baum Busche

Den här serien uppmärksammar hängivna kvinnor och deras budskap genom utdrag från boken *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017).

OM SYSTER BUSCHE

Jutta Baum (född 1935) växte upp i Dortmund i Tyskland. Hon gifte sig med Enzo Busche 1955 och båda döptes den 19 januari 1958 i en allmän simbassäng i Dortmund.

I oktober 1977 var de med på en konferens i Berlin där Enzo, som var regionrepresentant, tolkade för president Spencer W. Kimball (1895–1985). Efter konferensen pratade president Kimball i enrum med Enzo och kallade honom att verka i de sjuttios första kvorum – en heltidsposition som krävde att paret Busche flyttade.

Deras första uppdrag var i München, där Enzo ledde missionen i två år. Sedan flyttade de till Utah 1980. De reste en hel del och besökte kyrkans medlemmar över hela världen, och Jutta talade under regionkonferenser med sin man.

I och med invigningen av Frankfurts tempel 1987 blev de president och värdinna. Syster Busche hade aldrig varit tempeltjänare, så president Gordon B. Hinckley (1910–2008) rådde henne under ett utbildningsseminarium att "det viktigaste är att ha kärlek och kärlek och kärlek". Hon tog till sig hans råd. Hon bad tempeltjänarna att de skulle ha som främsta prioritering att hjälpa tempelbesökarna att känna Guds ande.

Det här budskapet är ett utdrag ur ett tal som syster Busche höll under kvinnokonferensen vid Brigham Young University 1989.

Jag minns väl anpassningarna vi behövde göra när vi kom för att bo i Utah. Mitt första ämbete i vår församling var som lärare i Hjälpföreningen. Jag iakttog de andra lärarna mycket noga och var djupt imponerad av deras strävan efter att undervisa på ett fullkomligt sätt. Till och med deras frisyrer och klädsel speglade denna strävan. Jag beundrade hur välartikulerat och flytande de pratade engelska. Hur kunde jag med min dåliga engelska tävla med dem och vara deras lärare? Jag var ivrig att lära och blev så glad när jag fick höra att staven hade en förberedande kurs för lärare i Hjälpföreningen.

När jag kom till utbildningsmötet första gången hade jag stora förhoppningar. Jag var inte beredd på frågan jag fick om vilket slags bordsdekoration jag skulle använda när jag höll min lektion. Jag kände mig så inkompetent! Jag hade ingen aning om vad de menade med bordsdekoration eller vilket syfte den kunde ha i en lektonsframställning. Negativa känslor om mig själv började undergräva mitt självförtroende. ...

Jag fortsatte att känna mig underlägsen när jag såg systrarna i församlingen odla i sina trädgårdar och sedan konservera skörden. De tränade varje dag genom att jogga. De sydde och handlade till extrapris. ... De tog maträtter till nya mödrar och sjuka i sina grannskap. De tog hand om en gammal förälder, ibland två. ... De besökte trofast templet och bekymrade sig om att hinna ifatt med sina dagböcker.

Osäker inför alla exempel på perfektion omkring mig ansträngde jag mig mer för att vara som mina systrar, och jag blev besviken på mig själv och fick till och med skuldkänslor när jag inte sprang varje morgon, bakade mitt eget bröd, sydde mina egna kläder eller studerade vid universitetet. Jag kände att jag behövde vara som kvinnorna i min omgivning, och jag kände mig misslyckad eftersom jag inte så lätt kunde anpassa mig efter deras livsstil.

Då kunde jag ha haft nytta av berättelsen om en sexåring som, när han fick frågan "vad vill du bli?" av en släkting, svarade: "Jag tror jag bara vill vara mig själv. Jag har försökt vara som andra. Jag misslyckades varje gång!" Liksom det barnet lärde jag mig till

slut, efter upprepade misslyckanden att försöka vara någon annan, att jag skulle vara mig själv. Men det är inte alltid lätt eftersom vår önskan att passa in, att tävla och imponera, eller bara att accepteras, får oss att imitera andra och nedvärdera vår bakgrund, våra talanger och våra bördor och utmaningar. ... Jag behövde lära mig att övervinna min oro för att jag helt enkelt inte höll måttet om jag inte anpassade mig. ...

I mina försök att efterlikna mina underbara systrar när jag höll mina

lektioner med en viss bordsdekoration och andra undervisningsmetoder som var obekanta för mig, misslyckades jag eftersom Anden fortfarande talar till mig på tyska, inte på engelska. Men när jag gick ner på knä för att be om hjälp, lärde jag mig att lita på Andens vägledning, trygg i vetenskapen om att jag är en Guds dotter. Jag behövde lära mig och *tro på* att jag inte behövde tävla med andra för att vara älskad och accepterad av min himmelske Fader. ...

Vi ska inte vara angelägna om att *prester*a eller att *passa in* utan att *förvandlas* genom Anden. ...

Många påtryckningar binder oss till världen. Genom att ha ett uppriktigt hjärta kan vi upptäcka Guds vilja för våra liv. ...

Fastän vi kan vara upptagna med att klara av våra dagliga utmaningar och möjligheter att växa, har vi inte råd att leva en dag eller en minut utan att vara medvetna om kraften inom oss. ■

**Äldste
David A. Bednar**
i de tolv apostlar-
nas kvorum

PRESIDENT DALLIN H. OAKS: **Följer Herrens sätt**

*När president Oaks vet vad Herren vill
att han ska göra så gör han det.*

När äldste Dallin H. Oaks kallades att verka som medlem i de tolv apostlarnas kvorum i april 1984, begrundade han djupt sin nya roll och de oundvikliga förändringar som skulle ske i hans liv.

Det var inte första gången äldste Oaks hade ombetts att lämna sina personliga och yrkesmässiga "nät" (se Matt. 4:18–20). År 1970 lämnade han lärarkåren vid University of Chicago Law School till följd av en inbjudan från kyrkans ledare att bli president för Brigham Young University i Provo, Utah. Han njöt av att undervisa, forska och tillbringa tid med de juridikstuderande i Chicago. Ändå tackade han i tro ja till inbjudan att verka som BYU:s åttonde president.

Äldste Oaks ställdes inför en liknande situation 1984 efter kallelsen till de tolv, när han återigen lämnade den position och det arbete han älskade som justitieråd vid högsta domstolen i staten Utah. Men den här förändringen var annorlunda.

År 1970 kan äldste Oaks mycket väl ha haft för avsikt att återvända till sin juridiska yrkesbana efter sin tid vid BYU, vilket han faktiskt också gjorde. Men kallelsen 1984 var unik: att hängivet helga hela

sin själ och hela sitt liv åt Herren. Det nya ansvarets eviga betydelse och världsomfattande räckvidd var i sanning överväldigande.

Äldste Oaks beskrev sina innersta känslor om den här viktiga övergången:

"Under den här tiden av självrannsakan, när jag begrundade hur jag skulle tillbringa resten av mitt liv, frågade jag mig själv vilket slags apostel jag skulle vara. Skulle jag vara en advokat som kallats att vara apostel, eller skulle jag vara en apostel som brukade vara advokat? Jag drog slutsatsen att svaret på den frågan berodde på om jag skulle försöka forma mitt ämbete efter mina egna kvalifikationer

och min erfarenhet, eller om jag skulle genomgå den smärtsamma processen att försöka forma mig själv efter mitt ämbete.

Skulle jag försöka verka i mitt ämbete på världens sätt, eller skulle jag försöka utträna och följa Herrens sätt?

Jag bestämde mig för att jag skulle försöka förändra mig själv så att jag passade ämbetet, att jag skulle försöka uppnå en apostels kvalifikation och andliga kaliber. Det är en livslång uppgift.”¹

Herrens gudomliga nåd, livets upplevelser, en stöttande familj och de personliga egenskaper och den disciplin som utvecklas

Dallin (längst till vänster), som var äldst av tre barn, var bara sju år när hans far dog. Under uppväxten tog han fiollektioner i bara några månader, men han hjälpte sin änkemor i många år.

genom flitiga studier och lärande, hårt arbete och kärleksfullt tjänande har hjälpt president Oaks att ”följa Herrens sätt” och i sanning bli en apostel som brukade vara advokat.

Många andliga gåvor är uppenbara i president Dallin H. Oaks liv och verksamhet.

Tro på Frälsaren

President Oaks är välsignad med den andliga gåvan att genom den Helige Andens kraft veta att Jesus Kristus är Guds Son (se L&F 46:13–14). Han undervisar tydligt om Frälsarens lära och vittnar om honom med övertygelse. Herren är hans ljus i varje aspekt

av hans liv. När Dallin H. Oaks vet vad Herren vill att han ska göra så gör han det.

I sin undervisning under årens gång har president Oaks hjälpt kyrkans medlemmar att bättre förstå ändamålet och vikten av Faderns frälsningsplan, Frälsarens försoning, prästadörets myndighet och nycklar, sakramentets heliga förrättning, processen att inte bara ”göra” utan ”bli”, skillnaden i våra liv mellan bra, bättre och bäst, och många andra evangelieprinciper. Hans enkla och ordnade sätt att förmedla evangeliet har stärkt medlemmars tro över hela världen.

Integritet

President Oaks har integritet. Hans uppfattningar och beteende är grundade i evangelieprinciper, och han lever som han lär. Han tar aldrig den lätta vägen eftersom han är fast besluten att göra det som är rätt, även när ett tillvägagångssätt inte är till någon fördel för hans personliga rykte eller åsikter. Det finns inga genvägar i livet. Gör det rätt eller inte alls.

Hans integritet speglas av hans villighet att ta tag i svåra frågor och uppdrag. Och han gör det på ett mästerligt sätt – på Herrens sätt. Han har talat rakt på sak om ämnen som den traditionella familjens försvar, hot mot religionsfrihet, hur barn ska skyddas mot vuxnas själviska synder och det onda i pornografi.

Ödmjukhet

President Oaks personliga och yrkesmässiga bedrifter är exceptionella med alla mått mätt. Ändå visar president Oaks en ödmjukhet och andlig mottaglighet för att lära både av den Helige Anden och av personer med ytterst olika bakgrunder och upplevelser.

President Oaks och hans avlidna fru June fick fyra flickor och två pojkar. (Den yngste föddes efter att det här fotot togs.)

Dallin Oaks arbetade som radiopresentatör och sändaringenjör och träffade June när han kommenterade basketmatcher i high school under sitt första år på college. De gifte sig 1952.

det gjorde han inte. Utan något inslag av försvarsställning eller indignation frågade äldste Oaks kvorummedlemmen: "Kan du hjälpa mig förstå din reservation angående tidsramen?"

Efter att noga ha lyssnat på sin apostoliske medarbetare funderade äldste Oaks en stund och sa sedan: "Det du har påpekat är viktigt. Jag hade inte till fullo tagit i beaktande tidsaspekterna med det här tillvägagångssättet så som du har, och jag anser nu att förslaget ska omarbetas med tanke på vad vi har lärt oss under det här samtalet."

Äldste Oaks lyssnade på och lärde av sina medbröder i kvorumet och vandrade sedan i Herrens Andes ödmjukhet (se L&F 19:23) för att uppnå det önskvärda resultatet. För Dallin H. Oaks handlar det aldrig om vad han vill – det handlar alltid om vad Herren vill och om att följa hans sätt.

Urskillning

President Oaks är också välsignad med urskillningens andliga gåva och förmågan att se de långvariga konsekvenserna av förslag, beslut och handlingar. Den förmågan visas i en fråga som han ofta ställer till sig själv och andra: "Vad leder det till?"² En person kan inte prata eller rådgöra i råd med president Oaks utan att omedelbart se hur hans

förmåga har varit till nytta för otaliga personer och familjer och hela kyrkan i hans liv i Herrens tjänst.

En sommarkväll 1970 hade president Oaks en skrämmande konfrontation med en beväpnad rånare i södra Chicago när han återvände till sin parkerade bil. Hans fru June väntade på honom i bilen.

"Ge mig dina pengar", begärde rånaren.

"Jag har inga", svarade broder Oaks och visade honom sin tomma plånbok.

"Ge mig dina bilnycklar", beordrade han. Nycklarna var inlåsta i bilen tillsammans med syster Oaks. "Säg till henne att öppna bilen", insisterade rånaren. Broder Oaks sa nej.

Då hotade rånaren: "Gör det, annars dödar jag dig."

Broder Oaks sa bestämt: "Jag gör det inte."

Medan rånaren upprepade sina order och hot såg broder Oaks en möjlighet att ta pistolen från den unge mannen. Som president Oaks beskrev i ett generalkonferenstal 1992: "Just när jag skulle handla, upplevde jag något säreget. Jag såg ingenting och hörde ingenting, men jag *visste* något. Jag visste vad som skulle hända om jag tog tag i pistolen. Vi skulle brottas, och jag skulle vända pistolen mot den unge mannens bröst. Den skulle fyras av, och han skulle dö. Jag förstod också att jag måste se till att inte få denne ynglings blod på mitt samvete resten av livet."³

Den här mirakulösa manifestationen av urskillningens gåva gjorde att president Oaks kunde lösa konfrontationen och i slutändan rädda sitt eget och den unge rånarens liv.

1932: Föddes i Provo, Utah

1949: Gick med i staten Utahs nationalgarde ett år före koreakriget.

1952: Gifte sig med June Dixon i Salt Lake-templet

1954: Tog examen i bokföring vid Brigham Young University

1957: Tog examen vid University of Chicago Law School

1957–1958: Arbetade som sekreterare för överdomare Earl Warren vid Förenta staternas högsta domstol

1958–1961: Arbetade som jurist i Chicago, Illinois, USA

1961–1970: Undervisade i juridik vid University of Chicago Law School

1971–1980: Verkade som president för Brigham Young University

1980–1984: Arbetade som justitieråd vid högsta domstolen i Utah

1984: Kallades till de tolv apostlarnas kvorum

1998: June Dixon Oaks, mor till deras sex barn, gick bort

2000: Gifte sig med Kristen M. McMain i Salt Lake-templet

2002–2004: Verkade som områdespresident i Filippinerna

2018: Kallades som förste rådgivare i första presidentskapet

Mer nyligen, i ett möte med verkställande missionärsrådet, där äldste Oaks var ordförande just då, rådgjorde vi om ett förslag som gällde missionärerna som verkade i ett visst område i världen. När alla rådsmedlemmarna hade uttryckt sin åsikt om ärendet ställde äldste Oaks flera frågor och sammanfattade vad de hade lärt sig. Sedan sa han: "Jag känner att vi ännu inte är färdiga med den här frågan. Vi bör vänta på Herren och inte fatta något slutgiltigt beslut i dag."

Vissa händelser några månader senare belyste dramatiskt den inspiration genom vilket beslutet att vänta fattades. Rådet, som verkade under äldste Oaks inspirerade ledarskap, hade välsignats med att fatta rätt beslut vid rätt tidpunkt och på Herrens sätt för att skydda missionärerna och främja arbetet.

Sinne för humor och vänlighet

President Oaks har ett förtjusande sinne för humor. I slutet av ett lunchmöte där alla tolv apostlarna var närvarande, nämnde en av bröderna att det skulle bli svårt att hålla sig vaken under eftermiddagen efter en sådan utsökt måltid. President Oaks log brett och sa: "Bara om man inte kan hitta en bra plats att sova på."

Han skojar ofta om sig själv och sin kala hjässa. Men han kan också vara en stark beskyddare av personer med endast lite på hår på huvudet. Han säger ofta: "Herren skapade många huvuden, och de mindre vackra täckte han med hår."

Hans värme och slagfärdighet är vinnande och han är alltid omtänksam och vänlig. Många som har varit med president Oaks säger att de tyckte om hur han fick dem att känna sig bekväma tack vare hans sinne för humor, hans uppriktiga kärlek och hans omtänksamma sätt.

Rättfärdiga kvinnors inflytande

Trots alla bedrifter och lovord om hans anmärkningsvärda liv, är president Oaks den förste att erkänna vilket djupt inflytande tre rättfärdiga kvinnor i hans liv har

haft: Stella Harris Oaks, June Dixon Oaks och Kristen M. McMain Oaks.

Dallin Oaks var sju år när hans far Lloyd E. Oaks, som var läkare, dog i tuberkulos vid 36 års ålder. Han begravdes på sin bröllopsdag, elva år efter att han gift sig med president Oaks mor Stella Harris Oaks. Hon förblev ensamstående resten av livet och fostrade deras tre barn.

"Jag välsignades med en enastående mor", säger president Oaks. "Hon var sannerligen en av de många ädla kvinnor som har levt i de sista dagarna."⁴

Första året vid BYU träffade president Oaks June Dixon. De gifte sig 1952 och välsignades med sex barn. "Jag gjorde inget på en jämn hög nivå innan June kom in

i mitt liv", har president Oaks sagt. "Så mycket av det jag har åstadkommit är tack vare henne."⁵ Den 21 juli 1998 avled June i cancer.

June och Dallin hade pratat om familjens framtid innan hon gick bort. De var överens om att det skulle bli till välsignelse för honom och deras familj om han gifte om sig. Den 25 augusti 2000 gifte äldste Oaks sig med Kristen M. McMain.

Kristen Oaks beskriver sitt liv med president Oaks med några få enkla ord: "Vi är eniga i Herrens verk, och vi har fått oräkneliga välsignelser tack vare det." Hon samlar familjen så ofta som möjligt för det ger så mycket glädje till hela familjen. Och då pratar man alltid om June.

När president Oaks undervisar och vittnar om sanningarna i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", vet han av personlig erfarenhet hur viktigt det är att vara make och far. Han har lärt sig mycket som är viktigt om ansvaret som män och hustrur delar "att älska och vårda sig om varandra och sina barn" – och att "i dessa heliga ansvar är [maken och] fadern och [hustrun och] modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar".⁶ President Oaks har konsekvent och till bästa förmåga följt Herrens sätt i familjelivet.

Ett liv av hängivenhet

Den 6 april 2018 inröstades Russell M. Nelson som president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, med president Dallin H. Oaks som förste rådgivare i första presidentskapet och president Henry B. Eyring som andre rådgivare.

President Oaks kommer till sitt nya uppdrag i det presiderande kvorumet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga med "ett liv av stilla och beständig hängivenhet"⁷ – ett liv tillägnat Frälsaren och hans återställda

President Oaks är känd för att få andra att känna sig omhändertagna, och han har rest över hela världen för att tjäna och sprida evangeliet.

Till vänster: Han och hans nuvarande fru Kristin talade om att skapa släktband under släktforskningskonferensen RootsTech 2018.

kyrka. President Oaks personliga lärjenskap, mäktiga lärdomar och hans ständiga rättfärdiga exempel kommer att ha en positiv inverkan på människor runtom i världen och hjälpa dem följa Herrens sätt. ■

SLUTNOTER

1. Dallin H. Oaks, *The Lord's Way* (1991), s. 7.
2. Se Dallin H. Oaks, "Where Will It Lead?" (andligt möte vid Brigham Young University, 9 nov. 2004), speeches.byu.edu.
3. Se Dallin H. Oaks, "Bibliska berättelser och personligt skydd", *Nordstjärnan*, jan. 1993, s. 38–39.
4. Don L. Searle, "Elder Dallin H. Oaks: 'It Begins by Following the Other Apostles'", *Ensign*, juni 1984, s. 14.
5. Dallin H. Oaks, "The Student Body and the President" (andligt möte vid Brigham Young University, 9 sep. 1975), s. 6, speeches.byu.edu.
6. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liahona*, maj 2017, s. 145.
7. Se Dallin H. Oaks, "Ett liv av hängivenhet" (KUV:s brasafton för unga vuxna, 1 maj 2005) broadcasts.lds.org.

Äldste
Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas
kvorum

PRESIDENT HENRY B. EYRING:

Mäktigt intellekt och ett barns ödmjukhet

De mångfasetterade aspekterna av president Henry B. Eyrings liv och karaktär är lika rena som de ibland är paradoxala.

En av president Henry B. Eyrings söner sa nyligen: "Pappa kan beskrivas med två ord: Rena motiv." Alla som någon gång har träffat den nya andre rådgivaren till president Russell M. Nelson, sett honom tillsammans med andra eller hört honom predika skulle hålla med. Ja, det verkar som om de underbart varierande dimensionerna av Hal Eyrings liv (som han alltid har kallats av familj och vänner) är en lång manifestation av en enastående ren dygd, en ständig demonstration av ett enda "rent motiv": att i både ord och gärning vara precis det som Gud vill att hans barn ska vara.

President Eyrings metod för att uppnå det målet är lika tydlig och okomplicerad som uppgiften i sig – och en lika stor utmaning! I alla sina över 80 år har Hal ansträngt sig för att vara rättfärdig inför Gud genom att uppriktigt sträva efter – och vara villig att aldrig göra något utan – vägledning från den Helige Anden, en himmelsk ledsagare han nämner i nästan alla samtal han för, alla administrativa beslut han fattar och varje offentligt uttalande han gör. Att åtnjuta den

Helige Andens sällskap är Henry B. Eyrings övergripande medel för att nå ett celestialt mål. Det är en manifestation av ett barns ödmjukhet, något som han verkligen besitter. Det är bevis på hans enastående andliga renhet.

Ironiskt nog är det alla paradoxer i hans liv som gör dess renhet ännu mer slående. Född till och namngiven av en kemist på nobelprisnivå prövade Hal på fysik och kemi, men valde företagsadministration inom skolvärlden som yrke, ett ämne som var så långt från familjen Eyrings tradition som man kan komma. Trots tillgång

till betydande välstånd under årens lopp har han och hans fru Kathleen valt att under hela äktenskapet leva enkelt och sparsamt – ibland nästan till överdrift (åtminstone enligt vad deras barn skämtsamt rapporterar). Professionellt utbildad vid ett av Förenta staternas främsta universitet, anställd med en professur vid ett annat och som besökande professor vid ett tredje, kunde man inte klättra högre på utbildningsstegen än vad Hal hade gjort i relativt ung ålder. Ändå lämnade han den akademiska prestige och yrkesmässiga tryggheten för att presidera över ett i stort sett

Till vänster: När unge Henry (sittande bredvid sin mor) växte upp i New Jersey, USA fick han ett vittnesbörd fastän det var så få medlemmar där. Vid 13 års ålder flyttade han och hans familj till Utah eftersom hans far hade fått en anställning vid University of Utah. Henry spelade basket för East High School i Salt Lake City.

okänt tvåårigt college (i alla fall okänt för hans medarbetare vid Harvard, Stanford och MIT), en skola han aldrig hade besökt – Ricks College – i ett samhälle som han inte kunde ha pekat ut för någon – Rexburg, Idaho.

Renheten och paradoxen fortsätter. Skärpt bortom vanliga exempel på sådant intellekt är president Eyring inte villig att lita till sin egen talang eller skarpsinnighet när han ska fatta beslut om frågor som har andliga konsekvenser. Oförskräckt å det bestämdaste vid behov och stark bortom den traditionella definitionen av styrka, tänker

han absolut inte, som president M. Russell Ballard (och president Eyrings egna barn) har uttryckt, ”låta sig stressas till att fatta ett hastigt beslut eller välja ett handlingsätt utan eftertanke. Han skulle aldrig göra något som kunde skada kyrkan eller någon annan som han är ansvarig för.”¹

Ett avslutande exempel på renheten och paradoxen som är det centrala i Henry B. Eyrings själ kan sammanfatta denne enastående mans integritet:

En gång behövde president Eyring ordna med sakramentet till en grupp som inte kunde

1933: Föddes i Princeton, New Jersey, USA

1955: Tog examen i fysik vid University of Utah

1959, 1963: Tog masterexamen i företagsadministration och doktorexamen i företagsadministration vid Harvard University

1962: Gifte sig med Kathleen Johnson in Logans tempel, Utah

1962–1971: Undervisade i Graduate School of Business vid Stanford University i Kalifornien

1971–1977: Verkade som president för Ricks College

1980–1985: Verkade som kyrkans utbildningschef

1985: Kallades som förste rådgivare i presiderande biskopsrådet

1992: Kallades till de sjuttios första kvorum

1992–2005: Verkade som kyrkans utbildningschef

1995: Kallades till de tolv apostlarnas kvorum

2007: Kallades som andre rådgivare i första presidentskapet

2008: Kallades som förste rådgivare i första presidentskapet

2018: Kallades som andre rådgivare i första presidentskapet

delta i församlingens ordinarie sakramentsmöte. Innan han verkställde den vänliga gesten ringde han några ganska brådskaande samtal till biskopen i sin församling för att få tillstånd till det. Naturligtvis tillät biskopen villigt och kärleksfullt denna handling.

Jag nämnder just den här händelsen i ett visst syfte. Lärdomen är förstås uppenbar för oss alla. Det här är en medlem i kyrkans första presidentskap som ställer frågan. Det här är en ordinerad apostel, en som har alla prästadömsnycklar som någon människa kan ha på den här jorden. Det här är en man som kan ge och som ger instruktioner till alla andra prästadömsledare i kyrkans församlingar och stavar, inklusive biskopen i sin egen församling i Bountiful, Utah. Det här är en man som har större myndighet än någon annan lokal ledare, och som presiderande ämbetsman i kyrkan krävs det ofta att han utövar den. Men med det hjärtats renhet som karaktäriserar allt han gör och paradoxen som inte alla skulle vara redo att demonstrera, följer president Henry B. Eyring samvetsgrant protokollet för varje annan medlem i kyrkan överallt i världen. Han lägger ödmjukt fram sin förfrågan till Herrens smorda och är mer än villig att sedan ta emot rådet och följa sin lokala ledares beslut.

Rötterna till hans tro

Den här rikt andliga och transparenta renheten i president Eyrings tro kom tidigt. Hal föddes som son till Henry och Mildred Bennion Eyring den 31 maj 1933, när Henry sr var en världskänd professor vid Princeton University. Han växte upp i ett område där det fanns så få

medlemmar i kyrkan att familjen Eyring höll sabbatsmötena i sitt hem. President Eyring skämtade senare om hur han och hans yngre bror Harden utgjorde hela Primär i grenen, och att deras äldre bror Ted var hela Unga mäns program. Deras mor Mildred var pianist och sångledare, men han minns inte riktigt hur hon kunde göra båda samtidigt.

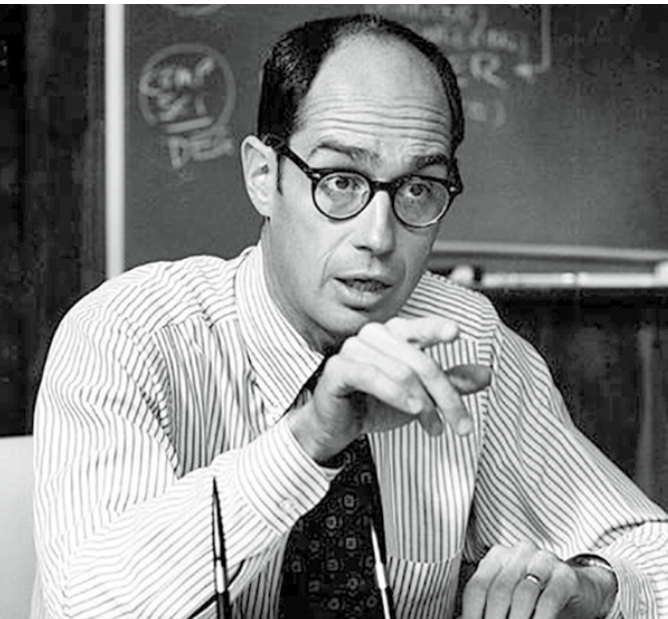
Det faktum att de inte kunde träffas i en stor församling hindrade inte Hal från att bygga ett eget vittnesbörd. "Jag lärde mig då", minns han, "att kyrkan inte är en byggnad. Kyrkan är inte ens en mängd människor. Jag kände mig nära min himmelske Fader och visste [redan då] att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är hans kyrka. Det hade ingen betydelse att vår lilla gren hade möten i vårt matrum."

När Hal var 13 år fick hans far en framstående position vid University of Utah. Den unge Henry gick på tidigt morgonseminarium och gladdes åt att spela i basketlaget på high

school, men har själv sagt att han aldrig fick några nära vänner.

När han tyckte synd om sig själv en dag fick han ett intryck som skulle förändra hans liv. Han kände att det var en varning från Gud: "En dag, när du vet vem du egentligen är, kommer du att ångra att du inte använde din tid bättre." Han reagerade på den maningen genom att läsa Mormons bok flera gånger som tonåring. Han kände sig också vägledd av president David O. McKays bok *Gospel Ideals*, som bland annat lärde honom hur man behandlar kvinnor

Till vänster: President Eyring var med i fakulteten i Graduate School of Business vid Stanford University innan han blev ombedd att verka som president för Rick's College (numera Brigham Young University-Idaho).

Ovan: President Eyring och hans fru Kathy väl-signades med fyra söner och två döttrar.

på rätt sätt, en tillgivenhet som han hela livet visat sin älskade fru Kathleen.

En dröm gick i uppfyllelse

Ända sedan barndomen var Hals innersta dröm att gifta sig och bilda familj. Han tänkte på sina framtida barn så ofta att han redan hade gett dem det kollektiva öknamnet "rödtottarna", eftersom han föreställde sig

dem med samma röda hår som hans mor hade haft.

Hans dröm började äntligen gå i uppfyllelse under hans tid som rådgivare i Bostons distriktspresidentskap, ett ämbete Hal hade under sina högre studier vid Harvard University efter studierna vid University of Utah. Som doktorand på sommaren 1960 representerade Hal distriktspresidentskapet under ett andligt möte för ensamstående vuxna som hölls i Cathedral of the Pines i sydvästra New Hampshire, en känd amfiteater i området. Under mötet såg han en ung kvinna i en röd och vit klänning och imponerades av den rena godhet hon utstrålade. Han tänkte: "Det där är den bästa personen jag har sett. Om jag kunde vara med henne under resten av mitt liv, kunde jag bli allt det goda som jag någonsin har velat bli."

Den unga kvinnan var Kathleen Johnson från Palo Alto i Kalifornien. Hon hade inte haft för avsikt att vara i New England den sommaren, men efter påtryckningar från en vän hade hon gått på sommarskola med henne vid Harvard. Efter det där andliga mötet utomhus ordnade

Hal så att han kunde träffa Kathy i kyrkan en söndag, och han var glad att höra att hon tyckte om att spela tennis. Hal hade spelat tennis flera gånger i veckan med en vän från college och var naturligt bra på idrott, så han antog att en tennismatch skulle vara en idealisk första dejt och ett sätt för honom att göra ett enormt gott intryck. Vad Kathleen inte berättat var att hon hade varit kapten för sitt tennislag på high school! "Hon jämnade mig med marken", klagar Hal fortfarande när man pratar om matchen. Det här var första gången hans framtida fru var ett enastående exempel på att leva ödmjukt och sedan hjälpa sin make att göra detsamma.

En ny väg

Efter deras bröllop och Hals anställning vid fakulteten på handelshögskolan vid Stanford University, ställde Kathy sent en kväll i december 1970, bara några månader innan Hal avlöstes som biskop för församlingen för studerande i Palo Alto, en fråga som tycktes komma ur tomma intet. När Hal gick till sängs efter en krävande dag, lutade hon sig fram mot

President Eyring kallades som apostel 1995 (ovan) och har verkat som rådgivare till tre av kyrkans presidenter: Gordon B. Hinckley (till höger), Thomas S. Monson och nu Russell M. Nelson.

Till höger: President Eyring vinkar från sin plats som ceremonimästare vid pionjärdagsparaden 2012 i Salt Lake City, Utah.

honom och frågade: "Är du säker på att du gör det du borde göra inom ditt yrke?"

Hennes fråga förvånade honom. Allt i deras liv tycktes vara perfekt. Framtiden såg ljus och klar ut, vilket också inbegrep planerna för familjens drömhäus som Hal hade gjort en ritning av i sin dagbok. Det skulle ha sådana trevligheter som "ett rum för projekt, stort nog och bastant nog att man kan bygga och förvara en kajak där", "minst fem eluttag vid köksbordet" och "ett avsides skjul eller bod där man kan skriva".

"Vad menar du?" frågade Hal sin fru.

"Kunde du inte forska åt Neal Maxwell?" föreslog hon, och syftade på kyrkans nya utbildningschef. Nu blev Hal helt mållös. Han hade bara träffat Neal A. Maxwell en gång, och han visste att Kathleen aldrig hade träffat honom. Han försökte beskriva för henne varför en sådan yrkesväxling inte passade honom. Ändå insisterade hon på att han åtminstone skulle be om det. Han gjorde det genast, gick ner på knä vid sängen och bad en kort bön. När det inte kom något svar kände Hal att frågan var löst och somnade snart.

Men morgonen därpå fick Hal två tydliga andliga intryck som för evigt skulle ändra kursen för hans yrkesbana, och för hans liv. Han skrev om båda i sin dagbok. För det första: "Använd inte ditt mänskliga omdöme för att eliminera möjligheter som presenteras för dig. Be om dem alla med ett öppet sinne." För det andra: "Gör uppgifterna du tilldelas i kyrkan och i ditt yrke så bra du kan. De är förberedelser."

Det första intrycket kom som något av en tillrättavisning som Hal därefter för evigt skulle följa. Efter att tidigare ha tackat nej till tre jobberbjudanden utan att be om dem, fick han tanken: "Gör aldrig om det misstaget igen. Du vet inte vilken väg som leder uppåt i din karriär."

Med den andliga vägledningen färsk i minnet var Hal redo när utbildningschef Maxwell mindre än tre veckor senare ringde för att bestämma tid för ett möte med honom i Salt Lake City. Broder Maxwell gick rakt på sak. "Jag vill be dig att vara president för Ricks College", sa han. Hal svarade att han behövde be om det. Han gjorde det och svaret han fick var kort och koncist: "Det är min skola." Resten, som man säger, är historia. Hans tjänande i kyrkan sedan dess har varit lika exemplariskt som det har varit framträdande. Han fortsatte och verkade som biträdande utbildningschef och sedan utbildningschef (två gånger), därefter kom kallelser till presiderande biskopsrådet, de sjuttios kворum, de tolv apostlarnas kворum och som rådgivare till tre av kyrkans presidenter.

Men något Hal verkligen kände var att inget ämbete i kyrkan var viktigare för honom än ett annat: "Påfrestningar i alla skeden av livet kan fresta oss att tacka nej till eller försumma kallet att tjäna Frälsaren", lärde president Eyring. "Några av dessa kall kan verka oviktiga, men *mitt* liv och min familj förändrades till det bättre genom att jag accepterade kallet att undervisa ett diakonernas kворum. Jag kände dessa diakoners kärlek till Frälsaren och hans kärlek till dem."²

En avslutande paradox: Jag kan nästan inte tänka mig någon jag känner som är en större motståndare mot konflikter och anser att våld är mer motbjudande än min vän Henry B. Eyring. Ändå tog han examen som främste

ROTC-kadett i sin klass vid University of Utah och tjänade sitt land hedervärt i Förenta staternas luftvapen. Om vi var tvungna att gå ut i krig – och vi befinner oss sannerligen i ett som började i rådet i himlen – vill vi för det första ledas av någon som avskyr blotta tanken på krig. Men om ett (andligt) krig verkligen inträffade skulle vi vädja till ledaren

att tänka klart, ja, genialiskt, att mäta varje taktiskt och strategiskt alternativ mot uppenbarad lära, och att leva för och söka den Helige Andens bekräftelse i varje beslut som han fattar. Ett sådant enastående försvar av det heliga i en strid mot allt som är oheligt eller profant visar kanske den yttersta renheten i Henry B. Eyrings ibland till synes paradoxala liv. Jag skulle stolt tjäna i hans flygbesättning, på hans stridsfartyg eller i hans skyttevärn. ■

President Eyrings biografi *I Will Lead You Along: The Life of Henry B. Eyring*, av Robert I. Eaton och Henry J. Eyring, var ovärderlig i förberedelserna för den här artikeln. Några av president Eyrings personliga observationer och biografiska bakgrund kom från den här källan.

SLUTNOTER

1. Personligt brev, 25 apr. 2018.
2. Henry B. Eyring, "Till mina barnbarn", *Liahona*, nov. 2013, s. 69.

Äldste J. Devn Cornish
Generalauktoritetssjuttio

Den sanna kyrkan

För de heligas fullkomning

Vid det här laget har du haft möjlighet att läsa flera kapitel i volym 1 av den nya berättelsen i fyra volymer om kyrkans historia, *De heliga: Berättelsen om Jesu Kristi kyrka i de sista dagarna*. Det är underbart att se hur Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas historia, berättad i sitt sammanhang som den upplevdes av personer som levde då, stärker vår tro och förnyar vårt hopp. Vi känner oss privilegierade att föra fram den historien på ett sätt som gör att den kan förstås och uppskattas över hela världen och i hela kyrkan.

Intrycken man får av att läsa kyrkans historia beror till stor del på vad man förväntar sig att hitta där. Vi läser Herrens egna ord att den här kyrkan är "den enda sanna och levande kyrkan på hela jordens yta" (se L&F 1:30). Så det kan verka rimligt att förvänta sig att kyrkans historia skildrar ofelbara ledare som framgångsrikt inför en serie uppenbarade riktlinjer i bildandet av en fullkomlig organisation som är allmänt väl mottagen och omfamnad. Men det är inte vad skrifterna beskriver och inte heller vad vår historia representerar, för Herrens främsta syfte var inte att fullkomliggöra kyrkan som organisation.

Vad är kyrkans syfte?

Ingenstans i skrifterna, vår lära eller de nutida apostlarnas och profeternas lärdomar lärs det ut att Herrens syfte är att fullkomliggöra eller frälsa kyrkan. I stället är

kyrkans syfte att "utrusta de heliga ... tills vi alla når fram till enheten i tron ... som en fullvuxen man med ett mått av mognad som motsvarar Kristi fullhet" (Ef. 4:12–13). Herrens främsta syfte är att fullkomliggöra sina heliga. Kyrkan är till för att stödja det ändamålet.

Därför gläds vi åt det vi finner i vår historia om vi förväntar oss att den visar hur återställsens process inte bara etablerade Herrens sanna kyrka på jorden utan också gav de upplevelser genom vilka dess ledare och medlemmar kunde växa mot fullkomning medan de lärde sig av sina triumfer och sina misstag. Deras upplevelser kan stärka vår tro på Gud och Kristus och hjälpa oss se hur vår medverkan i den här gudomligt ledda processen kan förändra och välsigna oss. Med andra ord ger kyrkans historia hopp om att vi också i slutändan kan "bli fullkomnade i [Kristus]" (Moro. 10:32).

Vad innebär det att vår kyrka är den sanna kyrkan?

Om tidigare ledare och medlemmar kunde etablera Kristi kyrka fastän deras ansträngningar ibland var ofullkomliga, och om de ibland gjorde misstag, vad innebär det då när vi säger att det här är den sanna kyrkan? Det innebär att vi har fullkomlig tilltro till giltigheten i den återställda prästadömsmyndigheten, de frälsande förrättningarna, den uppenbarade läran, skrifterna och de förenade kvorumen som består av de tolv apostlarna och första presidentskapet.

Det innebär att vi kan veta att Frälsaren själv leder kyrkan och att den Helige Anden vittnar för alla uppriktiga sanningssökare om att allt det här är sant. Det innebär också att ofullkomliga men uppriktiga personer som du och jag genom att hålla förbunden som hör ihop med förrättningar och genom att ständigt omvända oss, kommer att få leva i en celestial härlighet med Gud och Kristus och våra familjer för evigt, tack vare Jesu Kristi försoning.

Vi känner oss privilegierade att få presentera den här historien om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga i berättarstil, och vi uppmanar dig att fortsätta läsa resten av serien allt eftersom varje volym ges ut. Den är trogen de uppteckningar och fakta som finns tillgängliga. Vi är övertygade om att vi, genom att läsa historien med ett öppet hjärta, får en starkare tro på vår himmelske Faders kärlek och på kraften i Kristi försoning, får ett starkare vittnesbörd

om profeten Joseph Smiths gudomliga vägledning och om återställelsen, och att vi får ett hopp om att också vi kan få alla de välsignelser som de trofasta har blivit lovade. ■

Äldste Cornish verkade som biträdande verkställande chef för kyrkans historiska avdelning när den här artikeln skrevs.

Kapitel 7 av *De heliga* finns i följande artikel. Hela första volymen finns att få tag på i bokform på 14 språk från **store.lds.org** och gratis i appen Evangeliebiblioteket och på **saints.lds.org**. Den finns också på engelska, spanska och portugisiska på populära e-bok- och ljudbokplattformar.

För att lära dig mer om inspirerande händelser i kyrkans historia kan du se den världsomfattande andakten "Personligt" med äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum den 9 september 2018. Gå till **YSAface2face.lds.org** för att se detaljer och lägga ut frågor i förväg.

Kapitel 7

Medtjänare

Det här är sjunde kapitlet i den nya berättelsen i fyra volymer om kyrkans historia med titeln De heliga: Berättelsen om Jesu Kristi kyrka i de sista dagarna. Boken finns på 14 språk i bokform, under avdelningen Kyrkans historia i appen Evangeliebiblioteket och på deheliga.lds.org. De föregående kapitlen publicerades i tidigare nummer och finns på 47 språk i appen Evangeliebiblioteket och på saints.lds.org.

Våren 1829 var kall och våt en bra bit in i maj månad. Medan lantbrukarna runt Harmony höll sig inomhus och sköt upp vårsådden tills vädret blev bättre, översatte Joseph och Oliver så mycket av uppteckningen som de kunde.¹

De hade kommit till en berättelse om vad som hände bland nephiterna och lamaniterna när Jesus dog i Jerusalem. Det berättades om kraftiga jordbävningar och stormar som ödelade folket och förändrade landskapet. En del städer sjönk ner i jorden och andra fattade eld och brann ner. Blixtar klöv himlen i timtal, solen försvann och de överlevande sveptes in i tjockt mörker. I tre dagar ropade folket i sorg över sina döda.²

Slutligen skar Jesus röst genom mörkret. "Vill ni inte nu återvända till mig", frågade han, "och ångra era synder och bli omvända så att jag kan hela er?"³ Han skingrade mörkret och folket omvände sig. En tid senare samlades många av dem vid ett tempel på en plats som hette Ymnighet, där de samtalade om de ofattbara förändringarna av landskapet.⁴

Medan folket talade med varandra såg de plötsligt Guds Son stiga ner från himlen. "Jag är Jesus Kristus", sa han, "om vilken profeterna vittnade skulle komma till världen."⁵ Han stannade hos dem en tid, undervisade om sitt evangelium och befallde dem att låta döpa sig genom nedsänkning till syndernas förlåtelse.

"Var och en som tror på mig och blir döpt, han skall bli frälst", förkunnade han. "Det är de som skall ärva Guds rike."⁶ Innan han steg upp till himlen gav han rättfärdiga män myndighet att döpa dem som trodde på honom.⁷

De här lärdomarna gjorde starkt intryck på Joseph och Oliver när de översatte. Liksom sin bror Alvin hade Joseph aldrig döpts och han ville veta mer om förrättningen och om den myndighet som behövdes för att utföra den.⁸

Den 15 maj 1829 slutade det regna och Joseph och Oliver gick ut i skogen nära Susquehannafloden. De knäböjde och frågade Gud om dopet och syndernas förlåtelse. Medan de bad, talade Återlösarens röst frid till dem och en ängel visade sig i en ljussky. Han presenterade sig som Johannes Döparen och lade sina händer på deras huvuden. Glädje fyllde deras hjärtan då Guds kärlek omgav dem.

”I Messias namn förläna jag er, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till änglars betjäning och till omvändelsens evangelium och till dop genom ned-sänkning till syndernas förlåtelse.”⁹

Ängelns röst var mild men tycktes ändå tränga ända in i själen på Joseph och Oliver.¹⁰ Han förklarade att aronska prästadömet gav dem myndigheten att döpa och han befallde dem att döpa varandra efter att han hade lämnat dem. Han sa också att de skulle få ta emot ytterligare prästadömskraft senare, vilken skulle ge dem myndigheten att förläna den Helige Andens gåva till varandra och till dem som de döpte.

När Johannes Döparen hade lämnat dem gick Joseph och Oliver till floden och vadade ner i den. Joseph döpte Oliver först och så fort Oliver kom upp ur vattnet började han profetera om saker som snart skulle hända. Sedan döpte Oliver Joseph, som gick upp ur floden samtidigt som han profeterade om Kristi kyrkas tillkomst, den kyrka som Herren hade lovat att upprätta bland dem.¹¹

Enligt Johannes Döparens instruktioner gick de tillbaka till skogen och ordinerade varandra till det aronska prästadömet. I sina studier av Bibeln och översättningen av den forntida uppteckningen hade Joseph och Oliver ofta läst om myndigheten att handla i Guds namn. Nu hade de själva den myndigheten.

Efter dopet märkte Joseph och Oliver att skriftställen som tidigare hade verkat svårbegripliga och gåtfulla plötsligt blev tydligare. Sanning och insikt flödade till deras sinnen.¹²

Borta i delstaten New York var Olivers vän David Whitmer ivrig över att få veta mer om Josephs arbete. Även om David bodde i Fayette, som låg nästan fem mil från Manchester, hade han och Oliver blivit vänner under den tid som Oliver undervisade och bodde hos familjen Smith. De pratade ofta om guldplåtarna och när Oliver flyttade till Harmony lovade han att skriva till David och berätta om översättningen.

Breven började komma kort därpå. Oliver skrev att Joseph kände till detaljer om hans liv som ingen kunde ha vetat om utom genom uppenbarelse från Gud. Han beskrev Herrens ord till Joseph och översättningen av

uppteckningen. I ett brev återgav han några meningar från översättningen och vittnade om dess äkthet.

I ett annat brev informerades David om att det var Guds vilja att han skulle ta sitt hästspann och sin vagn till Harmony för att hjälpa Joseph, Emma och Oliver att flytta till familjen Whitmers hem i Fayette, där de skulle avsluta översättningen.¹³ Folk i Harmony hade blivit allt

mer fientliga mot familjen Smith. Några män hade till och med hotat att attackera Joseph och Oliver, och hade det inte varit för Emmas familjs inflytande hade de kunnat bli allvarligt skadade.¹⁴

David berättade om Olivers brev för sina föräldrar och syskon, och de gick med på att ta emot Joseph, Emma och Oliver i sitt hem. Familjen Whitmer var ättlingar till tysktalande nybyggare i området och hade rykte om sig att vara hårt arbetande och fromma. Deras gård låg tillräckligt nära familjen Smiths hem för att de skulle kunna hälsa på varandra men tillräckligt långt borta för att hindra tjuvar från att ofreda dem.¹⁵

David ville resa till Harmony genast, men hans far påminde honom om att de hade två dagars tungt arbete att utföra innan han kunde resa iväg. Det var dags för sådd och David behövde plöja tjugo tunnland och sedan berika jorden med kalk för att få vetet att växa bättre. Hans far sa att han borde be först för att få veta om det var absolut nödvändigt att resa just nu.

David följde sin fars råd och när han bad kände han Anden säga att han skulle göra färdigt sitt arbete hemma först innan han begav sig till Harmony.

Nästa morgon gick David ut på åkern och såg då rader av mörka fåror i den mark som hade legat orörd kvällen innan. När han tittade närmare på åkern såg han att ungefär sex tunnland hade plöjts under natten och att plogen stod och väntade på honom i den sista fåran, redo för honom att avsluta arbetet.

Davids far var förbluffad när han hörde vad som hade hänt. "Det måste finnas en styrande hand i det här", sa han, "och jag tror det är bäst att du beger dig till Pennsylvania så fort du har kalkat jorden."

David arbetade hårt med att plöja resten av åkern och förbereda jorden för en lyckosam sådd. När han var klar spände han ett starkt hästspänn för vagnen och gav sig av mot Harmony, tidigare än beräknat.¹⁶

När Joseph, Emma och Oliver väl hade flyttat till Fayette fick Davids mor fullt upp. Mary Whitmer och hennes make Peter hade redan åtta barn i åldrarna femton till trettio och de få som inte bodde hemma längre bodde i närheten. Att sköta om deras behov fyllde

Marys dagar med arbete, och de tre gästerna innebar ännu mer arbete. Mary trodde på Josephs kallelse och klagade inte, men hon började bli trött.¹⁷

Värmen i Fayette den sommaren var kvävande. Medan Mary tvättade kläder och förberedde måltider dikterade Joseph översättningen i ett rum på övervåningen. Vanligtvis skrev Oliver för honom, men ibland fattade Emma eller någon i familjen Whitmer pennan.¹⁸ Ibland, när Joseph och Oliver blev trötta av ansträngningen att översätta, gick de ner till en damm i närheten och kastade smörgås.

Mary hade inte mycket tid till att koppla av och den extra bördan som lagts på henne var svår att bära.

En dag när hon var ute vid ladan där korna brukade mjölkas, såg hon en gråhårig man med en ryggsäck över axeln. Hans plötsliga uppdykande skrämde henne, men när han närmade sig talade han till henne med vänlig stämma vilket lugnade henne.

”Jag heter Moroni”, sa han. ”Du har blivit ganska trött av allt extraarbete som du måste göra.” Han svingade ryggsäcken av axeln och Mary såg på medan han började knyta upp den.¹⁹

”Du har arbetat mycket trofast och flitigt”, fortsatte han. ”Därför är det lämpligt att du får ett vittnesbörd som gör din tro starkare.”²⁰

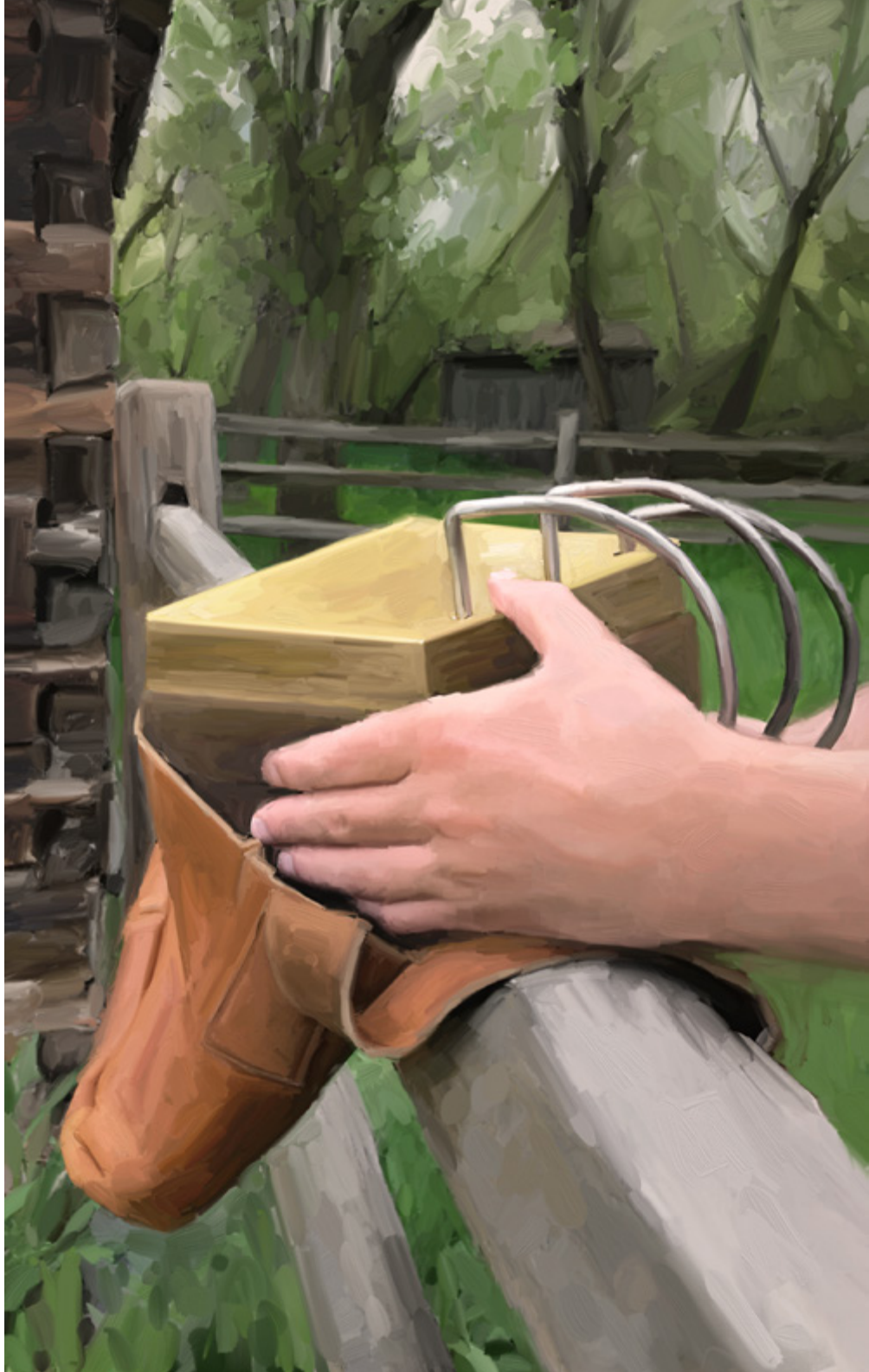
Moroni öppnade sin ryggsäck och tog fram guldplåtarna. Han höll dem framför henne och vände blad så att hon kunde se skriften på dem. När han hade vänt det sista bladet uppmanade han henne att vara tålmodig och trofast medan hon bar den extra bördan ett litet tag till. Han lovade att hon skulle bli välsignad för det.²¹

Den gamle mannen försvann ett ögonblick senare och lämnade Mary ensam kvar. Hon hade fortfarande arbete att göra, men det bekymrade henne inte längre.²²

På familjen Whitmers gård översatte Joseph snabbt, men vissa dagar var det en utmaning. Hans tankar irrade till andra frågor och han kunde inte fokusera på andliga ting.²³ Whitmers lilla hem var alltid fullt av rörelse och

distraktioner. Att flytta dit hade inneburit att offra det lilla privatliv han och Emma hade haft i Harmony.

En morgon när Joseph gjorde sig redo att översätta blev han irriterad på Emma. När han senare anslöt sig till Oliver och David i rummet på övervåningen där de arbetade, kunde han inte översätta en enda stavelse.

Han lämnade rummet och gick ut i fruktträdgården. Han var borta och bad i ungefär en timme. När han kom tillbaka bad han Emma om ursäkt och bad om hennes förlåtelse. Sedan återgick han till att översätta som vanligt.²⁴

Nu översatte han den sista delen av uppteckningen, känd som Nephis mindre plåtar, vilka skulle komma att bli början av boken. De mindre plåtarna visade sig innehålla en berättelse som liknade den han och Martin hade översatt och sedan förlorat, och berättade om en ung man vid namn Nephi, vars familj hade blivit vägledad av Gud ut ur Jerusalem till ett nytt utlovat land. De mindre plåtarna gav en förklaring till uppteckningens ursprung och de tidiga striderna mellan nephiternas och lamaniternas folk. Men viktigast av allt var att de kraftfullt vittnade om Jesus Kristus och hans försoning.

När Joseph översatte den sista plåten upptäckte han att den förklarade uppteckningens syfte och gav den en titel, Mormons bok, efter den forntida profeten och historikern som hade sammanställt boken.²⁵

Sedan Joseph hade börjat översätta Mormons bok hade han lärt sig mycket om sin framtida roll i Guds verk. På dess sidor kände han igen grundläggande lärdomar som han hade lärt sig av Bibeln, så väl som nya sanningar och insikter om Jesus Kristus och hans evangelium. Han upptäckte också skriftställen om de sista dagarna vilka profeterade om en utvald siare vid namn Joseph, som skulle föra fram Herrens ord och återställa förlorad kunskap och förlorade förbund.²⁶

I uppteckningen fick han veta att Nephi vidareutvecklade Jesajas profetia om en förseglad bok som lärda män inte kunde läsa. När Joseph läste profetian tänkte han på Martin Harris samtal med professor Anthon. Det här bekräftade att endast Gud kunde föra fram boken ur jorden och upprätta Kristi kyrka i de sista dagarna.²⁷

När Joseph och hans vänner avslutade översättningen kom de att tänka på ett löfte som Herren hade givit i

Mormons bok och i sina uppenbarelser, nämligen att visa plåtarna för tre vittnen. Vid den här tiden var Josephs föräldrar och Martin Harris på besök på familjen Whitmers gård, och en morgon bad Martin, Oliver och David att Joseph skulle låta dem få bli dessa vittnen. Joseph bad och Herren svarade att om de förlitade sig på honom helhjärtat och förband sig att vittna om sanningen, så skulle de få se plåtarna.²⁸

”Du måste ödmjuka dig inför Gud i dag”, sa Joseph specifikt till Martin Harris, ”så att du om möjligt kan få förlåtelse för dina synder.”²⁹

Senare samma dag ledde Joseph de tre männen in i skogen nära familjen Whitmers hem. De knäböjde och turades om att be om att få se plåtarna, men ingenting hände. De försökte en gång till, men fortfarande hände inget. Till slut reste sig Martin och gick iväg med orden att det var han som var orsaken till att himlen förblev tillsluten.

Joseph, Oliver och David bad igen och strax visade sig en ängel i ett strålende ljus ovanför dem.³⁰ Han hade plåtarna i händerna och vände blad efter blad, för att visa männen skrivtecknen som var inristade på varje sida. Ett bord visade sig bredvid honom och på det låg föremål som beskrivits i Mormons bok: uttydarna, bröstplåten, ett svärd och den förunderliga kompassen som hade väglett Nephis familj från Jerusalem till det utlovade landet.

Männen hörde Guds röst förkunna: ”Dessa plåtar har uppenbarats genom Guds makt och de har översatts genom Guds kraft. Den översättning av dem som ni har sett är korrekt, och jag befaller er att bära vittne om det ni nu ser och hör.”³¹

När ängeln hade lämnat dem gick Joseph längre in i skogen och hittade Martin på knä. Martin berättade att han ännu inte hade fått ett vittne från Herren, men att han fortfarande ville se plåtarna. Han bad Joseph att be tillsammans med honom. Joseph knäböjde bredvid

honom och innan de hunnit säga en hel mening såg de samme ängel visa plåtarna och de andra forntida föremålen.

"Det är nog! Det är nog!" utbrast Martin. "Mina ögon har skådat! Mina ögon har skådat!"³²

Joseph och de tre vittnena återvände till familjen Whitmers hem senare på eftermiddagen. Mary

Whitmer småpratade med Josephs föräldrar när Joseph kom rusande in i rummet.

"Far! Mor!" sa han. "Ni vet inte hur glad jag är!"

Han kastade sig ner bredvid sin mor. "Herren har låtit tre andra utom mig själv få se plåtarna", sa han. "Nu vet de av sig själva att jag inte går omkring och lurar folk."

Han kände det som om en stor börda hade lyfts från hans axlar. "Nu måste de bära en del av bördan", sa han. "Jag behöver inte längre vara helt ensam i världen."

Sedan kom Martin in i rummet och höll på att spricka av glädje. "Jag har nu sett en ängel från himlen!" ropade han. "Jag välsignar Gud i min själs uppriktighet för att han har nedlåt sig till att göra mig – lilla mig – till ett vittne om hans verks storhet!"³³

Några dagar senare gjorde familjen Whitmer ett besök på familjen Smiths gård i Manchester. Eftersom Herren hade lovat att stadfästa sina ord "genom så många vittnens mun som synes honom gott" så gick Joseph ut i skogen med sin far, Hyrum och Samuel samt med fyra av David Whitmers bröder – Christian, Jacob, Peter jr och John – samt deras svåger Hiram Page.³⁴

Männen samlades på en plats dit familjen Smith ofta

gick för att be i avskildhet. Med Herrens tillåtelse avtäckte Joseph plåtarna och visade dem för gruppen. De såg inte en ängel som de tre vittnena hade gjort, men Joseph lät dem hålla uppteckningen i händerna, vända dess blad och studera dess forntida skrivtecken. Att få röra vid plåtarna bekräftade deras tro på att Josephs vittnesbörd om ängeln och den forntida uppteckningen var sant.³⁵

När nu översättningen var färdig och vittnena kunde ge stöd åt Josephs mirakulösa vittnesbörd, behövde han inte plåtarna längre. När männen hade lämnat skogen och gått tillbaka till huset, visade sig ängeln och Joseph lämnade tillbaka den heliga uppteckningen i hans vård.³⁶ ■

En komplett lista över citerade verk finns på engelska på saints.lds.org. Ordet *Ämne* i slutnoterna anger att det finns ytterligare information på deheliga.lds.org.

SLUTNOTER

1. Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:14; Staker, "Where Was the Aaronic Priesthood Restored?", s. 158, not 49.
2. 3 Ne. 8; Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:15–16; se även Kowallis, "In the Thirty and Fourth Year", s. 136–190.
3. 3 Ne. 9:13.
4. 3 Ne. 10:9; 11:1.
5. 3 Ne. 11:10; 15:21–24; se även Joh. 10:16.
6. 3 Ne. 11:33.
7. 3 Ne. 11:23–33.
8. Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:13–16.
9. L&F 13:1 (Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 17–18, i *JSP*, H1:292–294 [draft 2]); Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:15; Staker, "Where Was the Aaronic Priesthood Restored?", s. 142–159. **Ämne:** Restoration of the Aaronic Priesthood [Aronska prästadömetts återställelse]
10. Oliver Cowdery to William W. Phelps, 7 sep. 1834, *LDS Messenger and Advocate*, okt. 1834, 1:15.
11. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 17–18, i *JSP*, H1:292–294 (draft 2); "Articles of the Church of Christ", juni 1829, i *JSP*, D1:371.
12. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 18, i *JSP*, H1:294–296 (draft 2).
13. "Mormonism", *Kansas City Daily Journal*, 5 juni 1881, s. 1; James H. Hart, "About the Book of Mormon", *Deseret Evening News*, 25 mars 1884, [s. 2]; Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, kyrkans historiska bibliotek; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 21, i *JSP*, H1:306 (draft 2).
14. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1,

- s. 18, i *JSP*, H1:296 (draft 2).
15. "Mormonism", *Kansas City Daily Journal*, 5 juni 1881, s. 1; Dickinson, *New Light on Mormonism*, s. 250; "The Book of Mormon", *Chicago Tribune*, 17 dec. 1885, s. 3; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 21, i *JSP*, H1:306 (draft 2).
 16. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 8]; Orson Pratt och Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 sep. 1878, [s. 10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, kyrkans historiska bibliotek; Cook, *David Whitmer Interviews*, s. 26–27.
 17. Orson Pratt och Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 sep. 1878, [s. 10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, kyrkans historiska bibliotek.
 18. James H. Hart, "About the Book of Mormon", *Deseret Evening News*, 25 mars 1884, [s. 2].
 19. Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates", s. 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historical Record*, okt. 1888, s. 621.
 20. Orson Pratt och Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 sep. 1878, [s. 10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, kyrkans historiska bibliotek.
 21. Skousen, "Another Account of Mary Whitmer's Viewing of the Golden Plates", s. 40; [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historical Record*, okt. 1888, s. 621.
 22. [Andrew Jenson], "Eight Witnesses", *Historical Record*, okt. 1888, s. 621; Orson Pratt och Joseph F. Smith, Interview with David Whitmer, 7–8 sep. 1878, [s. 10], i Joseph F. Smith to John Taylor and Council of the Twelve, 17 sep. 1878, draft, Joseph F. Smith, Papers, kyrkans historiska bibliotek; Stevenson, *Journal*, 23 dec. 1877.
 23. Whitmer, *Address to All Believers in Christ*, s. 30.
 24. "Letter from Elder W. H. Kelley", *Saints' Herald*, 1 mars 1882, s. 68; se även Bushman, *Rough Stone Rolling*, s. 77.
 25. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 34, i *JSP*, H1:352–354 (draft 2). **Ämnene:** Book of Mormon Translation [Översättningen av Mormons bok]; Gold Plates [Guldplåtar]
 26. 2 Ne. 3:7–19.
 27. Joseph Smith History, circa Summer 1832, [s. 5], i *JSP*, H1:15; 2 Ne. 26:16; 27:15–21.
 28. L&F 17 (Revelation, June 1829–E, på josephsmithpapers.org); L&F 5:11–18 (Revelation, mars 1829, på josephsmithpapers.org); Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 23, i *JSP*, H1:314–317 (draft 2).
 29. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 11].
 30. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 24–25, i *JSP*, H1:316–318 (draft 2).
 31. "Letter from Elder W. H. Kelley", *Saints' Herald*, 1 mars 1882, s. 68; Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 24–25, i *JSP*, H1:316–320 (draft 2); "Tre vittnens vittnesbörd", i Mormons bok, 1830 års utgåva, [s. 589]. **Ämnene:** Witnesses of the Book of Mormon [Mormons boks vittnen]
 32. Joseph Smith History, 1838–1856, vol. A-1, s. 25, i *JSP*, H1:320 (draft 2).
 33. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 8, [s. 11]; bok 9, [s. 1].
 34. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 9, [s. 1]; 2 Ne. 27:14.
 35. "Åtta vittnens vittnesbörd", i Mormons bok, 1830 års utgåva, [s. 590]. **Ämnene:** Witnesses of the Book of Mormon [Mormons boks vittnen]
 36. Lucy Mack Smith, History, 1844–1845, bok 9, [s. 2].

MINA ANTECKNINGAR FRÅN KONFERENSEN

Generalkonferensen i april 2018

PRÄSTADÖMET KONTRA PRÄSTA- DÖMSBÄRARE

”Melkisedekska prästadömet är inte en statussymbol eller titel. Det är en gudomlig kraft som anförtratts oss för att användas i Guds verk för sina barn. Vi bör alltid komma ihåg att de män som bär prästadömet inte är ’prästadömet’. Det är inte lämpligt att säga ’prästadömet och kvinnorna’. Vi bör säga ’bärarna av prästadömet och kvinnorna’.”

President Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Prästadömetets makt”, *Liahona*, maj 2018, s. 65.

Gör en djupdykning

TJÄNANDE OCH STÖD

Under generalkonferensen talade många av våra ledare om att tjäna och stödja. Se om du lägger märke till egenskaper som har att göra med att tjäna och att stödja när du studerar de senaste budskapen. Här är några tal du kan börja med:

- Henry B. Eyring, ”Hans Ande hos er”, *Liahona*, maj 2018, s. 86–89.
- Henry B. Eyring, ”Inspirerat tjänande”, *Liahona*, maj 2018, s. 61–64.
- Jeffrey R. Holland, ”Vara med och styrka dem”, *Liahona*, maj 2018, s. 101–103.
- Jean B. Bingham, ”Stödja på Frälsarens sätt”, *Liahona*, maj 2018, s. 104–107.

EN PROFET STÅR INTE MELLAN DIG OCH FRÄLSAREN. HAN STÅR snarare bredvid DIG OCH visar vägen till FRÄLSAREN.

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kvorum,
”Guds profet”,
Liahona, maj 2018, s. 27.

Svar på frågor

KAN JAG VERKLIGEN LÄMNA MINA SYNDER BAKOM MIG OCH BLI FÖRLÅTEN?

”[Frälsaren] lade ner sitt liv och tog upp det igen.

Han gjorde det för alla som tror på honom.

Han gjorde det för alla som inte tror på honom.

Han gjorde det här även för dem som hånar, skymfar och förbannar hans namn. ...

Tack vare Jesus Kristus kan vi höja oss över dödens förtvivlan. ...

Tack vare Jesus Kristus kan våra synder inte bara raderas: De kan glömmas.”

Äldste Dieter F. Uchtdorf i de tolv apostlarnas kvorum, ”Se människan!”
Liahona, maj 2018, s. 108, 109.

Uppmaning: Vilka frågor hade du som besvarades av något du hörde under konferensen? Berätta om det på vår Facebooksida: facebook.com/liahona.

PRÖVA PROFETENS LÄRDOMAR

Jag berördes av president Nelsons budskap på generalkonferensen om att Gud vill tala med mig och berätta vad han vill att jag ska göra. I dag tänkte jag att jag skulle testa det. Jag bad om att få vara till hjälp för någon i dag. Efter lunch behövde jag tanka bilen. Jag fick tanken att jag behövde betala för någons bensin. Något skeptiskt tänkte jag: "Nåja, vi får väl se." Jag började tanka bilen. En minibuss stannade bredvid mig och en kvinna och hennes son steg ut. Hon tog fram sin handväska och började leta i den.

Jag hade precis tankat klart när jag hörde henne säga tveksamt: "Ursäkta." Jag vände mig om och såg att hon var orolig.

Jag berättade för henne att det var meningen att jag skulle betala för någons bensin i dag. "Kan den där någon vara du?" Förvånat såg hon på mig med tårar i ögonen. "Någon vakar över dig i dag", sa jag. Jag gick runt pumpen och satte in mitt kreditkort. Sedan satte jag mig i bilen och körde därifrån, fullt förvissad om att någon där uppe vakar över mig också. Tack Gud för att vi har en profet!"

– Jonathan Benson, berättelse återgiven på *Liahonas* Facebooksida

Begrunda följande ...

VAD SKULLE JAG GÖRA OM JAG VISSTE ATT JAG BARA HADE EN DAG TILL ATT LEVA?

Se äldste Taylor G. Godoy i de sjuttio, "En dag till", *Liahona*, maj 2018, s. 34–36.

Delge dina tankar på *Liahonas* Facebooksida, eller skriv ner dina tankar i dagboken!

Har du en upplevelse du vill berätta om? Lägg upp din berättelse på liahona.lds.org eller dela den på vår Facebooksida.

Konferenssiffror

103 221

MISSIONÄRER TJÄNAR

JUST NU:

67 049 heltidsmissionärer

36 172 servicemissionärer

nya
tempel

ska byggas i Salta, Argentina; Bengaluru, Indien; Managua, Nicaragua; Cagayan de Oro, Filippinerna; Utah, USA; Virginia, USA och en ännu inte fastställd stad i Ryssland. Se ovanstående karta.

KRAFTEN I TRO OCH släkt- berättelser

Vi har större motståndskraft när vi ställs inför prövningar om vi känner till utmaningarna som våra förfäder hade.

Adam C. Olson

Kyrkans tidningar

Rosalene Pacini har alltid känt att hon haft ett speciellt band till sin anmoder Elizabeth Xavier Tait, på grund av de trosfyllda berättelser som Rosalene växte upp med. Berättelserna om Elizabeths tillit till Herren medan hon reste från Bombay till Liverpool till Sion och hennes uthållighet under hjärtslitande prövningar, fångade Rosalenes fantasi som ung.

De här berättelserna hade också en viktig roll i att hjälpa Rosalene utveckla och lita till samma slags tro när hon själv mötte liknande utmaningar.

LÄMNAR HEMMET, FÖRLORAR FAMILJEN

Elizabeth, 1850-talet, Bombay, Indien

Elizabeth Xavier var en välutbildad ung kvinna som levde ett bekvämt liv som en del av en välbärgad, framstående familj i Indien. Men livet tog en tvär vändning 1850 när hon gifte sig med William Tait, en exercisinstruktör inom brittiska flottan som hade döpts av äldste Parley P. Pratt i Skottland.

Elizabeths familj var starka motståndare mot hennes dop. Stressen som kom av den spända familjerelationen följdes av tragedin när hon förlorade sin första son i kolera. När Elizabeth senare var gravid i åttonde månaden men längtade efter att vara med andra medlemmar i kyrkan och bli en evig familj, sände hon iväg William och deras andre son för att förbereda ett hem till familjen i Sion.

När barnet var fött tiggde hennes familj henne om att överge sin man och sin religion och stanna hos dem. Men fast i sin beslutsamhet att följa Frälsaren lämnade hon sin familj och sitt hemland för alltid och seglade iväg till Liverpool, England.

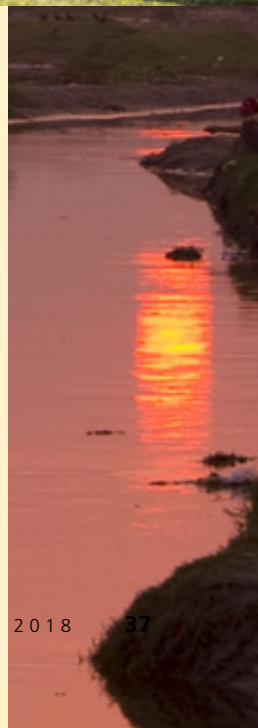
Rosalene, 2003, Colorado, USA

Rosalene växte upp som det yngsta barnet i en stor familj i Enterprise, ett litet samhälle i södra Utah. Hon hade många tillfällen att bevittna kraften i tron på Jesus Kristus under sina år hemma och som heltidsmissionär. När Rosalene hade gift sig i templet påbörjade hon en egen trosprövande resa när hennes man inledde en karriär som skulle ta henne längre och längre hemifrån.

När de hade flyttat till Colorado tvingades Rosalene på långt håll se sin mors kamp mot cancer tills hon dog några år senare.

"Jag skulle ha varit nöjd med att bo i min hemstad nära mina föräldrar hela livet", säger hon. "Smärtan över att växa upp och behöva flytta iväg var förkrossande. Likaså förlusten av mamma. Fortfarande går det inte en dag utan att jag saknar henne.

Jag antar att det fanns dagar när Elizabeth saknade sitt hem förtvivlat. Men hon trodde på Jesus Kristus och lät hans kraft verka i hennes liv. Det räckte för att hon skulle klara det. Samma kraft har hjälpt mig när jag har litat till min himmelske Fader för att få styrka, oavsett om min jordiska familj är i närheten eller inte."

DÖDENS UDD

Elizabeth, 1856, Liverpool, England

På den långa resan över havet från Indien till England blev Elizabeths lilla dotter allvarligt sjuk. Hon dog och begravdes i Liverpool. Elizabeth sa senare att förlusten av barnet var så smärtsam att hon inte visste om hon kunde fortsätta. Förtvivlad och ensam, men uppmuntrad av orden från äldste Franklin D. Richards i de tolv apostlarnas kворum, som var president för Europamissionen, avseglade Elizabeth för Boston, Massachusetts.

Rosalene, 2006, New York, USA

Kort efter att paret Pacini hade flyttat sin växande familj till New York fick Rosalene tidiga födslovårkar. Läkarna övervägde en operation för att ta ut barnet eftersom hans hjärtfrekvens blev allt lägre. Men när hjärtslagen blev normala igen åkte familjen lättade hem.

Under ett återbesök några dagar senare kunde läkaren inte hitta något hjärtslag. Pojken föddes några timmar senare – han var död.

”Det var hjärtslitande att förlora barnet”, säger Rosalene. ”Jag hade aldrig känt mig så tom som jag gjorde när de tog hans lilla kropp från min famn.”

Familjen flög till Utah för att begrava honom bredvid Rosalenes mor. I flera veckor efteråt kunde Rosalene inte förmå sig att åka därifrån och gå vidare med livet.

”Jag tror att jag förstår lite hur Elizabeth undrade om hon kunde fortsätta”, säger Rosalene. ”Men det gjorde hon. Vi kanske alla befinner oss på den platsen någon gång i livet. Men vi kan inte stanna där. Vi går vidare genom att lita till Frälsaren mer än vad vi gjorde innan, och så småningom inser vi vilka underverk som har omgett oss hela tiden.”

ALLTID FRAMÅT, AV JOSEPH BRICKEY

LIVETS VINTRAR

Elizabeth, 1856, Iowa, USA

På andra sidan havet hamnade Elizabeth i en helt ny kultur. Hon reste med tåg till Iowa, där järnvägen västerut slutade på den tiden. Elizabeth anlände dit i juli 1856 och blev en del av Willies handkärrekompani.

Lidandena som Willies och Martins handkärrekompanier fick utstå är väldokumenterade. Kompanierna gav sig av sent på året och möttes av en tidig vinter i Klippiga bergen. Över 200 personer dog av kyla och brist på mat.

I räddningspatrullen som president Brigham Young sände ut fanns William, Elizabeths man. Paret återförenades i djup sorg och iskall blåst.

När paret hade återhämtat sig i Salt Lake City avslutade de sin resa i Cedar City, bara några kilometer från platsen där Rosalene påbörjade sin.

Rosalene, 2007, Hongkong, Kina

Liksom Elizabeth hade gjort flera generationer tidigare, reste också Rosalene över en ocean till en främmande kultur när hennes man fick en anställning i Hongkong.

”Vissa personer älskar förändringar och äventyr, men det var nästan för mycket för mig”, säger Rosalene.

Återigen fick hon styrka av Frälsaren och Guds plan för henne. Med stödet från familjen och underbara systrar i församlingen kom Rosalene att älska och värdesätta sina nya omgivningar och upplevelser.

ANDRA HAR GÅTT DEN HÄR VÄGEN TIDIGARE

Medan vi strävar efter att följa Jesus Kristus får vi alla prövningar – våra egna slätter och oceaner att korsas och hårda vintrar att uthärda. Men andra har gått den här vägen tidigare. Vi kan få hopp och styrka av deras berättelser om tillit till Frälsaren.

Rosalene inser att hon förmodligen bara befinner sig i mitten av sin resa, men efter att ha sett hela bilden av Elizabeths berättelse kan hon inte låta bli att fundera över slutet på sin egen.

”Kanske har jag några av Elizabeths egenskaper, kanske inte. Men jag hoppas att när mina barn ser mitt liv, att de då ser likheter – att vi båda var trofasta intill änden och att vi lät våra prövningar forma oss till att bli mer som Frälsaren.”

Rosalene inser styrkan hon har fått av dem som har gått före, och nu låter hon dessa berättelser gå vidare till sina barn.

”När vi känner till deras berättelser så vet vi att de gjorde sådant som var svårt”, säger Rosalene. ”Och vi vet anledningen och motivationen. Nu är det min tur att följa traditionen av tro på Jesus Kristus och hängivenhet mot hans evangelium, och föra den vidare till mina barn.” ■

***Förfädernas berättelser har stärkt
Rosalene Pacinis och hennes
familjs tro.***

SLÄKTBERÄTTELSE I SKRIFTERNA

Studier visar att barn blir mer motståndskraftiga mot prövningar i livet när de känner till berättelserna om prövningar som deras förfäder ställdes inför.¹

I Mormons bok insåg också Helaman kraften i att anknypa sina barn till släktberättelser som förts vidare genom skrift och återberättande. Han sa till sina söner:

”Se, jag har givit er namn efter våra första föräldrar som kom från Jerusalems land, och detta har jag gjort för att ni, när ni kommer ihåg era namn, skall komma ihåg dem. Och när ni kommer ihåg dem skall ni komma ihåg deras gärningar. Och när ni kommer ihåg deras gärningar skall ni veta att det är sagt, och även skrivet, att de var goda.

Därför, mina söner, vill jag att ni skall göra det som är gott så att det kan sägas, och även skrivas, om er alldeles som det har sagts och skrivits om dem” (Hel. 5:6–7).

SLUTNOT

1. Se Robyn Fivush, ”Collective Stories in Families Teach Us About Ourselves”, *Psychology Today*, 2 feb. 2017, psychologytoday.com/blog/the-stories-our-lives/201702.

HUR JAG AVSTOD FRÅN LIVET JAG HADE PLANERAT

När jag var sex eller sju år visste jag att jag ville bli oceanograf. Jag var fokuserad på mitt mål, arbetade flitigt och kom in på ett bra college. Jag tog flera kurser i zoologi och älskade det. Men när jag hade studerat ett tag blev jag fascinerad av människokroppen, särskilt på cellnivå. Jag bestämde mig för att bli patolog.

Jag träffade snart min framtida make och vi bestämde att vi skulle gifta oss. Det hade alltid varit en del av min plan att bilda familj, men även om jag visste att jag kunde bli både en bra läkare och en bra mamma, kände jag att jag inte kunde göra båda samtidigt. Eftersom familjen är en viktig del av Herrens frälsningsplan bestämde jag mig för att bli mamma först. Jag tänkte att när mina barn hade börjat skolan så kunde jag också börja studera igen.

När mitt yngsta barn började på förskolan påbörjade jag processen att söka till ett doktorsprogram i näringslära vid University of Texas i Austin. Precis innan jag hade skickat in min ansökan upptäckte jag att jag oväntat hade blivit gravid med mitt sjunde barn. Jag var över 40 och när det barnet började skolan skulle jag vara nästan 50.

Lite sent att påbörja en karriär som kräver omfattande studier, tänkte jag.

Jag visste att jag kunde bli både en bra läkare och en bra mamma, men jag kände jag att jag inte kunde göra båda samtidigt.

Jag såg plötsligt alla mina yrkesdrömmar rasa runt omkring mig. När jag började misströsta kom ett skriftställe till mitt sinne och hjärta: "Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner" (Joh. 15:13). Jag hade alltid tänkt att det skriftstället innebär att en person dör för en annan, men nu betyder det så mycket mer.

Jag insåg att den största kärlek jag

kunde visa var att ge upp det liv jag hade planerat åt mig själv och ägna min tid och energi åt att fostra mina barn. Jag kände för egen del att det var vad Herren ville att jag skulle göra. Ja, jag kunde ha hjälpt många som läkare, men jag vet också att det största eviga inflytande jag kan ha är på mina egna barn. ■

Jeannette Cox, Texas, USA

JETLAG OCH VISDOMSORDET

Mitt arbete kräver att jag reser från Taiwan till San Francisco för utbildning flera gånger om året. Problemet med att resa mellan de här båda platserna är tidsskillnaden på 15 timmar. Jetlagen gjorde att jag ville sova på dagarna och den höll mig vaken på nätterna.

Kolleger från hela världen är med på de här utbildningarna. De sa att de hanterade jetlagen genom att dricka kaffe för att hålla sig vakna, och genom att dricka rödvin för att hjälpa dem sova.

Några kolleger ville bjuda mig på de här dryckerna, men jag talade artigt om att jag var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och hade lovat Herren att jag inte skulle dricka vin eller kaffe. En del av dem retade mig och sa att de där buden gör mitt liv svårare. Ibland kändes det som

om jag hånades av människorna i den stora och rymliga byggnaden i Lehis dröm (se 1 Ne. 8:26–27).

Men allt eftersom började Vidsomsordet kännas som en tröttsam börda. Under en sömlös natt insåg jag att min tro hade försvagats. Som väl var skickade min fru ett meddelande den dagen där hon uppmuntrade mig att bevara min tro, lita på Gud och hålla hans bud oavsett omständigheterna. Med hennes uppmuntran började jag be om hjälp, och jag började se på saker och ting på ett annorlunda sätt.

Under en resa märkte jag att en kollega drack två koppar kaffe. Jag frågade honom om den andra koppen.

”En kopp räcker inte för att hålla mig alert längre”, svarade han.

Jag blev förvånad när jag fick veta att samma sak gällde dem som drack vin. De behövde dricka mer för att kunna sova. Ibland försov de sig för att de hade druckit för mycket.

När jag såg mina kolleger bli mer beroende av alkohol och kaffe förstod jag hur viktigt det är att hålla buden. Om jag hade valt att överträda Vidsomsordet kunde jag ha befunnit mig i samma båt.

Min jetlag har inte helt försvunnit, men situationen har förbättrats. En morgon vaknade jag efter en god natts sömn och såg soluppgången. När solen sken genom fönstret insåg jag att jag med min himmelske Faders hjälp kan hantera alla provningar, hur stora eller små de än är. Jag behöver bara fortsätta lyda, hålla min tro stark och hålla ut till änden. ■

Andrew Lee, New Taipei City, Taiwan

Det började kännas som en tröttsam börda att hålla Vidsomsordet, tills jag märkte att en kollega behövde dricka två koppar kaffe för att hålla sig alert.

EFTER ORKANEN MARIA

Min familj flyttade till ön Dominica i Västindien i augusti 2016. Vi förälskade oss genast i öns skönhet, kultur och folk. Vi gick till den lokala grenen och lärde oss mycket av medlemmarna där.

Måndagen den 18 september 2017 drabbades vår lilla ö av orkanen Maria, i kategorin 5. Min man och jag såg hur hus och fordon kastades nerför gatan av den rasande stormen. Den värsta delen av orkanen Maria passerade direkt över ön, och förstörelsen var förödande. Dagen efter stormen gick vi längs vägarna och konstaterade att Dominicas frodiga och livskraftiga regnskog nu såg ut som en ödemark.

Samma förmiddag gick vi hem till de andra medlemmarna i vår gren.

Endast två hus var oskadda och beboeliga. Sex av de åtta medlemsfamiljerna som bodde på norra sidan av ön hade förlorat allt. Åttio procent av bostäderna och byggnaderna på Dominica förklarades obeboeliga. Trots den här tragedin var det många familjer som log. När vi frågade hur det gick, svarade de: "Vi är välsignade nog att ha överlevt."

Tack vare att vår familj hade följt profetens råd att vara oberoende hade vi ett matförråd. Vi kunde ge mat till många grannar, missionärer och medlemmar i vår gren. Vid varje måltid mättade vi omkring 20 personer. När vi använde vårt matförråd till att tjäna och ta hand om andra runt omkring oss blev våra egna bördor lättare.

Den upplevelsen påminde mig om Alma och hans folk, vars bördor lättades. "Ja, Herren styrkte dem så att de kunde bära sina bördor med lätthet" (Mosiah 24:15).

Fastän vi fortfarande saknade rinnande vatten, el och andra vardagliga bekvämligheter, stärktes vi så att vi kunde härda ut och lyfta andra. Under månaderna som gått sedan orkanen Maria har jag insett att förutom att vara timligt förberedda, behöver vi också vara andligt förberedda. När vi lyder och bygger våra vittnesbörd på vår tro på Jesus Kristus, har vi en fast grundval som inte rämnar när livets vindar och stormar blåser omkring oss. ■
Brianne Anderson, Virginia, USA

I september 2017 drabbades ön Dominica av en kategori 5-orkan. Min man och jag såg hur hus och fordon kastades nerför gatan av den rasande stormen.

"ÄR JAG DITT BARN?"

Fästän jag bara hade varit i kyrkan några gånger, besökte min hemlärare mig flitigt. En kväll ringde han och frågade om jag ville säga något om eviga familjer under den kommande lektionen i kursen Evangeliets principer.

"Ja, det gör jag gärna", sa jag.

Jag tänkte inte så mycket på det förrän morgonen därpå. Då insåg jag att jag hade tackat ja till att prata om eviga familjer inför en grupp personer som förmodligen redan visste allt om det. Jag hade ingen aning om vad jag kunde säga till dem.

Under årens lopp har jag gjort val som har fört mig bort från evangeliet. Hur skulle jag kunna prata om något som jag inte var säker på att jag ens trodde på? Jag var förvirrad. Då kom jag att tänka på orden i psalmen "Jag är Guds lilla barn" (*Psalmer*, nr 194).

Jag hade inte hört orden på årtal, men jag kunde dem utantill. Då slog det mig: Jag behövde fråga Gud om jag verkligen var hans barn.

Just då höll jag på att möblera om i sovrummet, så med sängen på tvären mitt i rummet knäböjde jag där och väntade på att orden skulle komma. Vad kunde jag möjligtvis ha att säga till Gud? Jag var inte ens säker på att han fanns. I det ögonblicket kom de enkla orden till mina läppar från djupet av mitt hjärta: "Gud, är du verkligen där? Och om du är där, är jag ditt barn?"

Svaret kom omedelbart. Det var som om han hade väntat på att jag skulle fråga. Jag kände hur Gud sa: "Ja, Camille, jag är här, och du är mitt barn."

När jag öppnade ögonen var jag fortfarande i mitt stökiga sovrum. Allt omkring mig var i oordning, men det

kändes som om mitt liv hade lagts i perfekt ordning. Jag visste att jag var ett Guds barn, och det var allt som betydde något.

Under söndagens lektion berättade jag bara hur jag fick veta att *jag* är ett Guds barn. "Om jag är ett Guds barn", sa jag, "så är alla andra det också."

Det tog ytterligare tre och ett halvt år för mig att åstadkomma alla positiva förändringar som behövdes, men mitt liv har aldrig varit detsamma. Sedan den där dagen har jag aldrig tvivlat på vem jag är. Jag vet att min himmelske Fader alltid är där. Han älskar mig därför att jag är hans barn. ■

Camille Nelson, Utah, USA

Äldste
Kevin W. Pearson
i de sjuttios kворum

Lämna inte Frälsaren

Vi lever i oroliga tider. Men frågan är inte hur det går med kyrkan utan hur det går för dig och mig.

För några år sedan åt jag lunch med en vän. Vi hade inte sett varandra på många år. Under mina år i high school och i början av college-åren hade han varit en av mina närmaste vänner. Han var en av de starkaste och mest hängivna unga män jag kände.

Vi gick i seminariet tillsammans, idrottade tillsammans, gick på universitetet tillsammans, förberedde oss för en mission tillsammans och gav oss ut på missionsfältet med några månaders mellanrum. Efter våra missioner gifte han sig med en begåvad och underbar kvinna från min stav.

Allt eftersom åren gick tog våra liv olika riktningar. Vi flyttade till olika städer och förlorade så småningom kontakten med varandra. Jag minns fortfarande hur förbluffad jag blev när jag hörde att han och hans fru hade lämnat kyrkan. Av alla jag kände i min ungdom var han den sista jag kunde tänka mig som skulle lämna kyrkan.

Under lunchen pratade vi om vår vänskap som hade betytt så mycket för oss båda. Vi skrattade återigen åt några av de galna upplevelserna vi hade haft i yngre år. Vi pratade om våra familjer och försökte överbrygga tidens klyfta.

Till slut ställde jag den uppenbara frågan: "Tim, vad hände? Du var så djupt omvänd och hängiven! Varför lämnade du kyrkan? Vad fick dig att vända ryggen åt dina tempelförbund? Har du lämnat Frälsaren också? Vi lovade varandra att vi skulle vara sanna och trofasta hela livet!"

"Kevin", svarade han, "jag ser helt enkelt saker och ting på ett annorlunda sätt nu. Min syn på kyrkan och dess lärdomar har

förändrats. Jag hatar inte kyrkan – jag behöver den bara inte längre.”

I slutet av lunchen uttryckte jag min uppskattning och min tacksamhet för en vänskap som jag fortfarande sätter stort värde på. Sedan bar jag mitt vittnesbörd från djupet av mitt hjärta: ”Tim, jag vet att allt det här är sant. Och det vet du också. Du har alltid vetat det. Du har bara

tappat det fokus som du en gång hade. Men du kan få tillbaka ljuset och känslan för den Helige Anden som du en gång hade. Snälla, kom tillbaka!”

Vi omfamnade varandra när vi tog farväl, och han viskade: ”Jag beundrar din övertygelse och inlevelse. Men hur kan du vara så säker?”

När jag gick därifrån reflekterade jag djupt över valen vi hade gjort och hur de påverkade oss, och våra barn och barnbarn.

Mina unga vänner, låt inte det som hände min vän Tim hända er. Är ni så ståndaktiga, orubbliga och övertygade som ni tror att ni är? När ni ställs inför livets oundvikliga och nödvändiga utmaningar, vart vänder ni er då för att få frid och försäkran? När ni möter sorg och provning, ber ni då instinktivt och konsekvent till Gud?¹

Var står ni när kritiken mot kyrkan, dess historia, dess ledare och dess lärdomar ökar? Vad gör ni när trosuppfattningarna och sederna i en allt mörkare värld kolliderar med det återställda evangeliets principer?

”Inte tänker ni väl också gå?”

Några av Satans mest effektiva vapen är distractioner, bedrägeri och andlig desensibilisering. De urholkar tron, skymmer sikten och förvrider perspektivet. Tillsammans utgör de vår tids stora utmaning. Satan använder dem inte bara för att underminera Joseph Smith, Mormons bok, kyrkans lära och kyrkans ledare, utan också för att angripa Frälsaren och Faderns plan. Så har det alltid varit.

När de rasande frestelserna och provningarna närmar sig kategori 5 i fråga om andliga stormar, litar ni då fortfarande på Gud och håller fast

vid sanningen? Frälsarens genomträngande fråga till de tolv gäller fortfarande:

”Inte tänker ni väl också gå?”

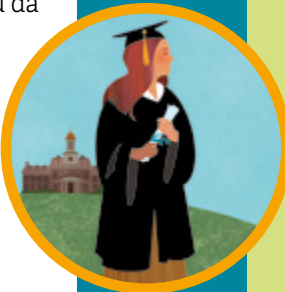
Simon Petrus svarade honom: ’Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord, och vi tror och förstår att du är Guds Helige” (Joh. 6:67–69).

Jag påminns om ett mäktigt uttalande av president Heber C. Kimball (1801–1868), förste rådgivare i första presidentskapet. De heliga hade anlänt i säkerhet till Saltsjödal och var ganska nöjda med sig själva. Eftersom de hade övervunnit och uthärdat så mycket var de lite övermodiga och självsäkra. President Kimball sa:

”Låt mig säga er att många av er ska få uppleva tider när ni kommer att få alla de bekymmer, prövningar och förföljelser som ni kan klara av, och mängder av tillfällen att visa att ni är sanna mot Gud och hans verk. ... För att kunna möta de svårigheter som kommer är det nödvändigt att ni har kunskap om sanningen i detta verk för egen del. ... Om ni inte har detta vittnesbörd, så lev rätt och åkalla Herren och upphör inte förrän ni fått det. Om ni inte gör det kommer ni inte att bestå. ...

Tiden kommer då ingen man eller kvinna kan leva på lånat ljus. Var och en måste vägledas av ljuset inom sig. Om du inte har det, hur kan du då bestå?”²

Vi lever i oroliga tider. Men frågan är inte hur det går med kyrkan utan hur det går för dig och mig. ”Sanningens banér har upprests. Ingen gudlös hand kan hindra verkets framgång.”³ Det enda som inte är säkert är om du och jag går framåt med det.

Hur man överlever andligt sett

Jag vill ge sex viktiga förslag på vad var och en av oss måste göra för att överleva andligt sett.

1 Älska och lyd Gud först. Vi måste älska och lyda Gud innan vi kan älska och tjäna andra. Ordningsföljden är viktig. Nephi sa: ”Ty Herren Gud ger förståndet ljus eftersom han talar till människorna på deras språk så att de förstår” (2 Ne. 31:3). Vår himmelske Fader älskar oss och vill alltid hjälpa oss förstå. Men vi måste sätta honom främst i våra liv.

2 Ha personliga böner. Bönen har stor betydelse. Profeten Joseph lärde: ”Det bästa sättet att inhämta sanning och visdom är inte att rådfråga böcker [han skulle kunna ha lagt till bloggar] utan att gå till Gud i bön och erhålla gudomlig undervisning.”⁴ Du är aldrig ovärdig att be! Om du vill ha fler svar, ställ fler frågor. Sök och be ständigt om den Helige Andens inflytande (se Moro. 10:5). Det här är det ljus Fadern sänder som upplyser förståndet.

3 ”Sök lärdom, ja, genom studier och även genom tro” (L&F 109:7). Att söka lärdom är en gudomlig plikt. Verksamma personer söker lärdom. Passiva personer väntar på att få lärdom. Framstående ledare är framstående elever. Kyrkan behöver framstående ledare – kvinnor och män som söker större ljus och kunskap, djupare insikt och omvändelse (se L&F 93:36). Det kräver beslutsamhet och hängivenhet. Du får inga djupa sanningar genom att bläddra i wiki eller söka på bloggar. Tänk på att tro väcks när vi hör de troendes vittnesbörd, inte när vi hör tvivlen från dem som har förlorat tron.

4 Sök i skrifterna, särskilt Mormons bok – varje dag! Mormons bok skrevs uttryckligen för att skydda och bevara oss när vi navigerar vår tids omständigheter. Nephi vittnade om kraften i ledstången av järn: "Och jag sade till dem att det var Guds ord och de som hörsammar Guds ord och håller fast vid det, de skall aldrig förgås. Inte heller skall motståndarens frestelser och brinnande pilar slå dem med blindhet för att leda dem till undergång" (1 Ne. 15:24). Om du börjar känna dig förvirrad och vilsen, börja då igen på första sidan och fördjupa dig i Mormons bok.

5 Fokusera på helhetsbilden Du är en del av den största rörelsen på jorden: Israels insamling och förberedelserna för Jesu Kristi andra ankomst. Du har en viktig roll att spela! Du kom till jorden fast besluten att vara ståndaktig i ditt vittnesbörd om Frälsaren. Det är din gudomliga identitet. Fokusera på helhetsbilden: Vår himmelske Faders lycksalighetsplan. Det är sanningens lins. Den har svaret på alla frågor och problem. "Ty Anden säger sanningen och ljuger inte. Därför talar den om tingen som de verkligen är och om tingen som de verkligen kommer att vara" (Jakob 4:13).

6 Framför allt: Lita på Jesus Kristus. Han är fortfarande "världens ljus och liv" (3 Ne. 11:11; se även Joh. 8:12). När du är omgiven och överväldigad av tvivel, svårigheter och frestelser, lita då på honom. När livet inte blir som du har tänkt dig och de personer du litade på sviker och bedrar dig, fortsätt då att fullständigt lita på honom. Må du reagera som Nephi gjorde fordom under svåra tider: "Dock vet jag vem jag har anförtrott mig åt. ... O Herre, jag har förtröstat på dig och skall för evigt förtrösta på dig" (2 Ne. 4:19, 34).

Vad du än gör, lämna inte Frälsaren! Tack vare hans försoning kan vi handla av oss själva. Vi är fria att verka i stället för att låta oss påverkas. Var och en av oss kommer att stå inför vår allsmäktige Gud och redogöra för ljuset och sanningen som vi har valt.

Jag lovar dig att om du följer de här principerna och håller fast vid sanningen så tappar du aldrig tron. Må Gud välsigna dig så att du alltid väljer att titta genom sanningens lins, genom den Helige Andens kraft. ■

Från "The Lens of Truth", ett tal som hölls under en andakt vid Brigham Young University-Idaho den 7 mars 2017.

SLUTNOTER

1. Se "När från nattligt viloläger", *Psalmer*, nr 85.
2. I Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), s. 449–450.
3. Joseph Smith i *History of the Church*, 4:540.
4. Joseph Smith i *History of the Church*, 4:425.

Efter att i flera år ha försökt acceptera mig själv upplevde jag ett underverk som hjälpte mig förstå mitt eviga värde.

Jag upptäckte min gudomlighet

Daiane Korth da Silva

Ända sedan jag var liten har jag kämpat med min vikt och försökt acceptera mig själv. I början kändes öknamnen jag fick på grund av min vikt harmlösa, men allt eftersom började jag tro att det negativa som sades om mitt utseende också innebar negativa uppfattningar om min personlighet.

Som tonåring började jag inse att fastän jag gillade mina fysiska karaktärsdrag så stämde min kroppstyp inte överens med världsliga förväntningar. Och jag tyckte om min stillsamma personlighet, men det var inte vad andra förväntade sig av mig heller. Lärarna ville att jag skulle prata mer på lektionerna, killarna gillade de mer pratsamma tjejerna och jag fick ofta höra att jag behövde vara mer utåtriktad än jag var. Bit för bit började min självkänsla ta stryk.

Under mina år som ung vuxen var jag missmodig, obekväm med min kropp, och jag ifrågasatte varför Herren inte kunde ha gjort mig åtminstone lite söt och mer intressant. Jag provade fler bantningskuror än vad jag borde ha gjort, och ironiskt

nog gick jag upp mer i vikt ju mer jag försökte gå ner. Att vara en ensamstående, inåtvänd och överviktig ung vuxen kändes inte särskilt lovande.

Jag kände mig besegrad och bestämde mig för att jag var som jag var, även om jag inte tappade den vikt jag ville eller blev mer utåtriktad. Jag slutade tycka så illa om mig själv men var fortfarande långt från att se mig som en vacker, dyrbar dotter till Gud. Jag slutade helt enkelt försöka hitta mitt värde.

Ett ljus jag behövde

En dag skedde ett underverk när jag läste "Finn glädje i vardagslivet", ett tal av syster Mary G. Cook, fru till äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kvorum, från en världsomfattande andakt för unga vuxna i september 2016. Jag läser: "När vi kom till det här jordelivet förde vi med oss vår gudomliga natur som Guds barn. Vårt personliga värde kommer från himlen." Det kändes som om sinnet öppnades för ett ljus som jag behövde så innerligt men som jag trodde att jag aldrig skulle få.

Jag insåg att jag tidigare kände det som om det var fel att tycka om mig själv eftersom jag inte passade in i världens stereotyp av hur en vacker, värdefull kvinna ska vara. Nu var jag redo att erkänna att jag tycker om min inåtvända och töntiga personlighet, mitt rufsiga lockiga hår, mina bruna ögon, min potatisnäsa, mitt stora leende och till och med min överviktiga kropp, som ändå gör allt som jag vill att den ska göra. Jag blev tacksam för att jag var Guds skapelse. Jag förstod äntligen att han inte skapar några misstag.

Efter så många år av känslomässigt och fysiskt lidande insåg jag en sanning som kanske är uppenbar för många: Mitt personliga värde har ingenting att göra med den här världen! Det kom från himlen. Det har alltid varit med mig fastän jag inte kunde se det. Det avgörs inte av medier, av mina jämnåriga eller av någon utom min himmelske Fader och Jesus Kristus, och för dem är jag så värdefull att Frälsaren dog för mig.

En grundval i Kristus

När Anden undervisade mig om mitt värde i Guds ögon förändrades jag på så många sätt. Jag började älska livet igen. Jag är mer tacksam för mina oräkneliga välsignelser. Jag har en stor önskan att anstränga mig mer för att göra det som är rätt och tro mer på mig själv och mina drömmar. Det gjorde att jag ville vara vänligare och tålmodigare mot människorna omkring mig och förde mig närmare Frälsaren.

Världens röster fortsätter att ropa och döma, men nu har jag en stark känsla för mitt värde som jag aldrig vill glömma. Det har gett mig en frid och glädje som jag vill dela med alla som jag möter. Genom det där talet insåg jag att också mitt egenvärde och självförtroende behöver vara starkt grundade i Kristus, så "att när djävulen sänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när allt hans hagel och hans mäktiga storm piskar [mig], skall detta inte ha någon makt att dra [mig] ned till eländets och det oändliga lidandets avgrund,

tack vare den klippa som [jag] är [byggd] på och som är en säker grundval, och om människorna bygger på denna grundval kan de inte falla" (Hel. 5:12).

Jag är tacksam för Herren och för det eviga värde han ser i oss alla. Jag är tacksam för inspirerade kvinnor som syster Cook, som strävar efter att följa evangeliet och dela med sig av dess visdom. Jag är tacksam för det här livet, för underverket som våra kroppar och sinnen är och för gudomligheten i var och en av oss. ■

Författaren bor i New York, USA.

ÄR DU EN ”säker- hetsnåls- vän”?

Marissa Widdison

Kyrkans tidningar

När Abel försvann frågade Herren hans bror Kain var han var. ”Ska jag hålla reda på min bror?” svarade Kain.

Med andra ord sa Kain egentligen: ”Hur ska jag veta det? Det är inte mitt jobb att hålla reda på honom.”

Jesus Kristus däremot ger oss ett helt annat budskap när det gäller att bry sig om andra. Han sa att vi ska behandla varandra så som vi vill bli behandlade, vilket innebär att vi hjälper varandra, bryr oss om varandra och vakar över varandra (se Luk. 6:31).

Det finns människor överallt omkring dig som har det svårt på något sätt. Du kanske också har det svårt. Vilken situationen än är kan du göra skillnad genom att välja att följa Jesus Kristus.

”SÄKERHETSNÅLSVÄNNER”

En grupp vänner kom på ett ovanligt sätt att hjälpa varandra. De kom från olika familjesituationer och bakgrunder, men de brydde sig alla om varandra och ville stärka vänskapen.

En av deras vänner hade det särskilt jobbigt hemma. Hon berättade att hon ibland önskade att hon kunde försvinna, men dolde sina känslor bakom ett leende eftersom hon var rädd att andra skulle döma henne.

Hennes vänner ville att hon skulle veta att hon kunde vara trygg hos dem och att världen var en bättre plats därför att hon var där. Så de gjorde upp en plan: De skulle ha säkerhetsnålar på sig. Alla hade en säkerhetsnål på sina kläder varje dag för att påminna henne och varandra om att de ville skapa en trygg, säker, tillitsfull vänskap – och att de ville att alla skulle vara kvar.

Åratal senare minns den här unga kvinnan fortfarande sina ”säkerhetsnålsvänner” och är tacksam för tryggheten hon kände för att de brydde sig om henne.

Vad gör du för att visa dina vänner att du är där för dem?

VAD KAN DU GÖRA?

Nej, du behöver inte ha en säkerhetsnål på dig för att stötta dina vänner. Men du kan fråga dig själv vad du kan göra för att vaka över dina vänner, stärka dem som kan ha det svårt och vara en trygg vän åt den som behöver din hjälp.

"Vi, om några, borde vara bättre på att älska andra i stället för att döma dem. Vi, om några, borde vara mer omhändertagande", har äldste Dale G.

"Vi, om några, borde vara bättre på att älska andra i stället för att döma dem. Vi, om några, borde vara mer omhändertagande."

Renlund i de tolv apostlarnas kворum sagt. Vara medkännande och göra skillnad (se KJV Jude 1:22) – det är vad vi ska göra."¹

Så vad kan *du* göra för att hjälpa andra omkring dig? Här följer några förslag som kan sporra din kreativitet.

- Be Gud om hjälp. Det här verkar enkelt men det kan vara ett mäktigt redskap. Gud känner dina vänner utan och innan. Han

känner dig utan och innan och kan hjälpa dig bli en medkännande vän.

- Håll utkik efter tecken på att dina vänner kan ha det jobbigt.
- Hitta små, personliga sätt att tjäna. Som syster Linda K. Burton, före detta generalpresident för Hjälpföreningen, en gång har sagt: "Observera och tjäna."² Vad är det hos dina vänner som du lägger märke till? Vad är det de gillar och inte gillar? Vad behöver de? Då kan du hjälpa någon på ett unikt, personligt sätt.
- Tänk på att bara för att du är en kärleksfull, stöttande vän, betyder det *inte* att du är ansvarig för vad andra gör. Inte heller är du ansvarig för deras lycka.
- Hitta på något kul du kan göra med dina vänner, som att ha på er säkerhetsnålar, för att påminna varandra om att vara stöttande. Några ungdomar tillverkade roliga sockor och bestämde sig för att "visa mod, vara vänliga och tjäna" (som på engelska bildar akronymen för *sockor*). När en annan grupp kommunicerade med varandra använde de färger som representerade hur de kände sig. Om någon kände sig "lila" en dag, till exempel, visste de andra vännerna att den personen behövde extra mycket kärlek.

- Var öppen för nya vänner! Jesus blev vän med personer som resten av världen avskydde. När du försöker inkludera andra – särskilt de som har svårt att få vänner – följer du hans exempel.

Livet kan vara tufft ibland. Men du är stark. Din vänlighet och omtänksamhet kan förändra någons liv. Dina vänner behöver dig! Sök Herrens vägledning så stöttar han dig genom dina prövningar och hjälper dig göra världen till en bättre plats. ■

Författaren är med i kyrkans kommitté för förhindrande av självmord

SLUTNOTER

1. Intervju med äldste Renlund den 23 januari 2018.
2. Linda K. Burton, "Observera och tjäna", *Liahona*, nov. 2012, s. 78.

LÄS MER

Läs "Ambassadörer för hopp" i det här numret för att se hur en grupp ungdomar i Utah gav en extra dos hopp till sin high school.

AMBASSADÖRER
FÖR HOPP:

Samarbete för att förhindra själv mord

DU KAN STÄRKA DINA VÄNNER
GENOM ATT SPRIDA JESU KRISTI
LJUS OCH HOPP.

Maryssa Dennis

Kyrkans tidningar

I den diplomatiska världen representerar ambassadörer sina länder för andra folkgrupper. Men *du* kan vara en ambassadör utan att ens behöva ett pass! I en värld som ibland känns mycket mörk kan du vara en ambassadör för hopp och ljus. Fråga bara Jackson L. (till vänster, i bruna byxor) från Utah som är medlem i sin skolas HOPE-grupp – ett program där skolkamrater hjälper till att förhindra självmord. Genom en organisation som kallas Hope4Utah har han lärt sig att se varningstecken, vara en vän och ge hopp till sin skola.

Vi behöver DIG

”Det har verkligen öppnat mina ögon att vara med i HOPE-gruppen”, säger Jackson. ”Det finns klasskamrater, vänner och familjemedlemmar som har det jobbigt.”

Jackson har lärt sig att även om han inte är ansvarig för besluten som hans vänner fattar så finns det en del han kan göra för att hjälpa dem igenom en kris. Studier visar att sju av tio tonåringar som är deprimerade eller tänker på självmord berättar det för en vän innan de berättar det för en vuxen.¹ Det innebär att du har en bra förutsättning för att kunna hjälpa dina vänner.

Som syster Carol F. McConkie, tidigare första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap, har sagt: ”Vi har ett förbundsansvar att vaka över varandra, länka arm med varandra och vandra längs den här vägen tillsammans. Med andra ord: Lägg ner mobilen och titta och se vem som behöver din hjälp.”²

Du behöver inte vara med i en formell organisation för att göra skillnad i skolan eller för dina vänner. Här är några tips som kan fungera när som helst, var som helst.

Vad du kan göra

För att vara en ambassadör för hopp kan du försöka **se, hjälpa** och **rapportera**.

1. **SE** varningstecknen på att någon behöver hjälp.³

Håll utkik efter personer som

- känner sig deprimerade eller är utan hopp
- uppför sig obetänksamt
- drar sig undan vänner och aktiviteter
- ger bort värdefulla ägodelar
- har utsatts för sådana stressfyllda situationer som förluster, stora livsförändringar, mobbning, och så vidare
- har ändrat på sina vanor i fråga om sömn, mat eller hygien
- pratar om eller gör upp planer för självmord. De kan till exempel säga ”jag önskar att jag aldrig hade blivit född” eller ”alla skulle ha det bättre utan mig”.

2. **HJÄLP NÅGON.** Att vara en ambassadör handlar helt och hållet om att skapa kontakt. Hitta en tid när du och din vän kan prata öppet. Du kanske oroar dig för att göra det värre genom att prata om självskadebeteenden eller självmord, men det är en myt. När du har modet att säga något så ger du faktiskt personen en livlina och talar om att du bryr dig.

”Var inte rädd att fråga en vän om han eller hon har det jobbigt”, säger dr Greg Hudnall, expert i fråga om att förhindra självmord, och grundare av Hope4Utah. ”Var öppen, men predika inte och döm inte.” Han rekommenderar att man använder ”jag-budskap”

"Till dem som tvivlar på sitt eget värde eller försöker hitta en mening med att leva vill jag personligen ge min försäkran att Gud älskar er. ... Han känner dig. Han vet vilka problem du har. Och Frälsaren är där för att stötta dig. Du kan känna den kraften i ditt liv när du söker den Helige Anden. ... Jag råder dig att söka hjälp och vara villig att prata med dem som du litar på, för när du pratar om din situation delar du i själva verket din börda med någon som du älskar och som älskar dig. Det är en helandeprocess."

Syster Carol F. McConkie, tidigare första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

som visar att man är omtänksam och angelägen i stället för en som predikar. Till exempel: "Jag lade märke till att du hade det jobbigt på lektionen i dag. Jag undrar om allt är okej. Funderar du på att göra dig själv illa?"

Be om att Anden ska hjälpa dig veta vad du ska säga. Om dina vänner har självmordstankar eller har utsatts för allvarliga prövningar, som depression eller ångest, säg då inte att de ska ta sig i kragen! Äldste Dale G. Renlund i de tolv apostlarnas kvorum har sagt: "Sättet vi pratar med någon som är frisk och kanske går igenom en jobbig period skiljer sig åt från sättet vi pratar med någon som har en mentalsjukdom." Han rekommenderar att vi säger något i stil med: "Du är inte ensam. Vi är här med dig. Vi hjälper dig igenom det här."

Och tänk på att verkligen lyssna i stället för att planera vad

du ska säga. Som äldste Renlund sa: "Att låta andra prata och förklara hur de känner, och att uppmuntra dem att prata, är förmodligen viktigare än att ge råd."⁴

3. **RAPPORTERA** När du får reda på att en vän har det svårt kan du känna dig frestad att hålla det för dig själv. Din vän kanske också ber dig att inte säga något till någon. Men ambassadörer håller inte tyst! Erbjud dig att följa med personen så att han eller hon kan prata med en pålitlig vuxen, till exempel en förälder, skolkurator eller ledare i kyrkan. Uppmana personen att ringa Självmordslinjen eller chatta via dess webbplats. Om personen hotar att skada sig själv eller andra ska du ta honom eller henne till ett sjukhus eller ringa larmtjänst, och lämna inte honom eller henne innan han eller hon har fått professionell

OM DU HAR DET SVÅRT

Ge inte upp! Du är viktig och älskad. Världen är en bättre plats för att du är här och *ditt liv är värt att bevaras*. Prata med en vuxen du litar på för att få hjälp – en förälder, läkare, skolkurator eller ledare i kyrkan. Om du är i en krissituation ringer du Självmordslinjen (sök på internet och se listan under Resurser). Jesus Kristus kan hjälpa dig hitta ljus och hopp när allt du känner är mörker och förtvivlan.

RESURSER

- befrienders.org
- suicide.org/international-suicide-hotlines.html
- iasp.info
- suicide.lds.org

hjälp. Om personen inte är i omedelbar fara kan du försöka inkludera och stötta honom eller henne på olika sätt. "Skapa möjligheter för dem att vara en del av något", säger dr Hudnall. "Försök bjuda med dem att gör något aktivt med dig, som att springa, cykla eller simma." Fysiska aktiviteter är bra eftersom de kan förbättra humöret.

Underskatta inte din förmåga

Tänk dig för ett ögonblick hur annorlunda världen skulle vara om varje person hade en stöttande vän. Vi kan inte rädda hela världen, men vi kan vara en vän till dem som behöver en.

Syster McConkie har uppmanat oss att vara "villiga att utöka vår vänskrets" och "vara öppna för nya vänner, även om de inte är som er". Hon påpekade att genom att försöka bli vän med någon kan vi hjälpa honom eller henne att hoppfullt sträva vidare i stället för att göra något destruktivt, som att begå självmord. "Var någon som gör skillnad", uppmanade hon. "Du har stor förmåga att göra gott."

Genom att hjälpa någon följer du exemplet som Jesus Kristus, den yttersta källan till hopp, visar.

"Vår handledare i HOPE-gruppen säger att vi är 'ambassadörer för hopp'", säger Jackson. "Det gillar jag, för vi är inte bara ambassadörer för hopp utan också ambassadörer för Jesus Kristus. När allt kommer omkring är han vårt hopp."

När vi visar kristuslik kärlek till andra kan vi hjälpa dem att känna hopp och helas.

"Jag vet att om Jesus Kristus var här på jorden så skulle han hjälpa andra precis som vi", säger Jackson. "Det ger mig tröst att veta att jag gör det som han skulle göra." ■

"Om vi bara försöker ta oss igenom nästa dag, och sedan dagen därpå, och sedan nästa dag ... så hjälper Herren oss med det. Det finns en vers från Jesaja som är slående. Han säger: 'När ni är trötta väcker han' – Frälsaren – 'morgon efter morgon' [2 Ne. 7:4]. Han är där varje dag. ... Så om det enda du orkar med är att gå upp ur sängen på morgonen, var då förvissad om att han är där med dig. ... Räkna det som en vinst och fortsätt sedan vidare. Om det är det bästa som kan hända den dagen så fortsätt bara."

Äldste Dale G. Renlund i de tolv apostlarnas kvorum

ÄR DU EN "SÄKER-HETSNÅLSVÄN"?

Läs föregående artikel och se om det beskriver dig.

SLUTNOTER

1. Se "What Are Hope Squads?" Hope4Utah, hope4utah.com/hope-squad.
2. Intervju med syster McConkie den 19 januari 2018.
3. Se "The Warning Signs of Suicide", Befrienders Worldwide, befrienders.org/warning-signs och "Suicide: What to Do When Someone Is Suicidal", Mayo Clinic, mayoclinic.org/diseases-conditions/suicide/in-depth/suicide/art-20044707.
4. Intervju med äldste Renlund den 23 januari 2018.

VILSE | FÖRBJUDNA

Sarah Keenan

Jag befann mig mitt i Förbjudna staden i Beijing, Kina. Bara några minuter tidigare hade jag varit omgiven av vänner och lärare, men plötsligt var jag helt och hållet ensam.

Jag insåg genast faran med situationen. En ensam femtonårig amerikan syntes verkligen i det myllrande palatsmuseet. Jag hade kommit till Kina med andra klasskamrater från high school på en skolsponsrad resa, och våra lärare och guider hade ett flertal gånger varnat oss för de eventuella farorna med att resa i ett främmande land om vi inte var försiktiga.

Jag gick omkring på området, tog mig igenom folkmassorna med turister – både kineser och utlänningar – och ställde mig på tå för att försöka se de matchande röda och vita tröjorna som alla i min grupp hade på sig. Men jag såg ingenting. Min grupp hade på något sätt gått vidare utan mig och jag hade ingen aning om i vilken

STADEN

*Jag hade känt Anden
tidigare, men jag
hade aldrig känt
något specifikt –
definitivt inte instruk-
tioner om hur jag
skulle gå.*

riktning de hade gått. Jag satte mig ner och bevakade ingångarna och utgångarna. Tio minuter gick, sedan 30, sedan 45. Ingen från min grupp syntes till.

Någon tog tag i min hand. Jag tittade upp och såg en kort kvinna med något vilt i blicken och långa naglar. Hon drog i min hand. "Följ med mig", sa hon på bruten engelska. "Söta flicka, följ med mig."

Jag fick en obehaglig känsla i magen. "Gå iväg", skrek jag och drog tillbaka handen. Innan hon kunde gripa tag i den igen sprang jag igenom en utgång och kom in i en annan del av staden.

Jag sprang ett tag tills jag var ännu mer vilse än tidigare. Jag satte mig på ett trappsteg i närheten, en bit ifrån folkmängden, och började gråta. Jag kunde några ord på kinesiska men inte tillräckligt för att fråga hur man kom tillbaka till hotellet, någonstans på andra sidan av den vidsträckta staden Beijing. Och vid det laget visste jag inte ens var det fanns en utgång.

Mitt under tårarna började jag be. Jag medgav att det var dumt att lämna gruppen ens för ett ögonblick, och jag vädjade till min himmelske Fader om hjälp att hitta tillbaka till gruppen.

Jag ställde mig upp och gick tillbaka ungefär samma väg som jag

hade kommit. Jag fick ingen direkt uppenbarelse – och jag var osäker på hur den uppenbarelsen skulle låta eller kännas även om jag fick en. Jag hade känt Anden tidigare, en varm känsla efter att ha tjänat någon eller hört ett tal i kyrkan, men jag hade aldrig känt något specifikt – definitivt inte instruktioner om hur jag skulle gå. Jag började tveksamt gå framåt, fortfarande med en bön i hjärtat.

Till slut kom jag till ett vägskäl. Jag började gå till höger när jag hörde en röst viska: "Stanna."

Rösten var så mild att jag nästan ignorerade den helt, som om det var min egen tanke. Men den förde med sig en visshet, något som jag definitivt inte hade just då. "Sitt på bänken", sa rösten. Jag tittade upp och såg en bänk mitt i vägskälet. Jag gick dit och satte mig ner. Bara tre minuter senare syntes en bekant vit och röd tröja i folkmassan som vinkade till mig. Det var vår guide för dagen.

Jag hoppade upp från bänken jag satt på. Jag blev så glad att jag nästan kramade kvinnan.

"Vi har letat efter dig i en timme!" sa hon. "Var var du?"

Medan hon ledde mig tillbaka till min grupp förklarade jag för henne var jag hade varit. Jag började med hur jag

kommit bort från gruppen och avslutade med mitt beslut att sätta mig ner i stället för att gå till höger i vägskälet.

"Du har verkligen haft tur", sa hon. "Om du hade gått till höger skulle det ha tagit dig helt i motsatt riktning från resten av gruppen. Staden är så stor att jag aldrig skulle ha hittat dig."

Jag lämnade Kina några veckor senare, utan att ha gått vilse igen, men jag har ofta tänkt tillbaka på stunden när jag hörde Andens röst viska till mig. Jag hade inte fått någon sådan maning tidigare, men det var vad Herren visste att jag behövde för att undvika att gå in på fel väg. Jag insåg också hur lätt det skulle ha varit att ignorera den, om jag inte hade lyssnat.

Sedan den dagen har jag hört Anden många gånger på många olika sätt när han har varnat mig för både fysisk och andlig fara. Ibland har jag sett konsekvenserna av att följa eller inte följa den rösten, som jag gjorde den där dagen i Förbjudna staden. Men oftast har jag inte sett resultat. Jag har dock lärt mig att när jag ödmjucar mig och är villig att lyssna, hjälper Herren mig uppmärksamma Andens maningar och han leder mig tillbaka till den plats jag bör vara på. Med honom är jag aldrig ensam. ■
Författaren bor i Utah, USA.

UPPENBARELSE till profeten Joseph Smith – och till dig

Ryan Carr

Kyrkans tidningar

Tänk på allt det förunderliga som Joseph Smith åstadkom: Han översatte Mormons bok, organiserade kyrkan, tog emot prästadömet, byggde tempel, undervisade om det återställda evangeliet och sände ut missionärer. Och det är ännu mer förunderligt att han gjorde allt det där i så unga år.

Hur visste han hur han skulle göra allt det där? Lyckligtvis behövde han inte gissa – han vägledades av uppenbarelse. Genom de uppenbarelserna – av vilka många nu finns i Läran och förbunden – undervisade Herren honom om läran, vägledde honom i organiserandet av kyrkan och besvarade viktiga frågor. Här är bara några exempel.

Frågor som besvarades genom uppenbarelse

- Vem har myndighet att döpa? Den 15 maj 1829 bad Joseph Smith och Oliver Cowdery om dopet. Johannes Döparen uppenbarade sig och gav dem aronska prästadömet och befälld dem att döpa varandra. (Se L&F 13.)
- Är det okej att använda tobak? Det var vanligt att tugga och röka tobak på Joseph Smiths tid. År 1833 bad han om vägledning

angående detta och fick uppenbarelsen som är känd som Visdomsordet. Enligt den "är tobak inte för kroppen" (se L&F 89).

- Varför utför vi tempelarbete för de döda? Under profeten Joseph Smiths ledarskap byggde kyrkans medlemmar ett tempel i Kirtland och sedan ett i Nauvoo, där de utförde dop och andra tempelförrättningar. Läran och förbunden 128 förklarar att "vi kan inte fullkomliggöras utan [de döda], inte heller kan de fullkomliggöras utan oss" (v. 18).

Herren kan också leda dig och besvara dina frågor genom personlig uppenbarelse. Ibland kommer svaren från skrifterna eller från inspiration som du känner i hjärtat och sinnet. Och ibland handlar du i tro, utan att veta exakt vad som ska hända, men du gör ditt bästa för att lyda.

Det tar ofta tid att få den inspiration och vägledning som du behöver. Liksom profeten Joseph kan du lära dig Herrens vilja "rad på rad, bud på bud" (L&F 98:12). Börja med att be, som profeten gjorde. Be din himmelske Fader om inspiration från den Helige Anden. Sök i skrifterna och i de nutida profeternas lärdomar. Fatta

ditt beslut och fråga sedan om det är rätt (se L&F 9).

Mer kunskap med tiden

Om du tittar på den här kartan ser du var Joseph Smith var när han fick de här uppenbarelserna av Herren. Uppenbarelserna kom när och på den plats där Joseph behövde dem, enligt Herrens vilja.

Joseph fick fyrtiosex uppenbarelser i Kirtland, men han behövde inte stanna kvar där för att fortsätta bli vägledad av Herren. Han fick

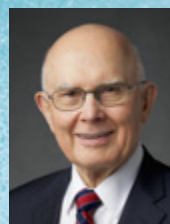
Läran och förbunden visar hur uppenbarelse vägledde profeten Joseph Smith och ger ett mönster för hur inspiration kan vägleda dig.

också uppenbarelsen i Pennsylvania, New York, Missouri och Illinois.

De här uppenbarelsena kom under en tidsrymd av många år. Visst hade det varit trevligt om Herren hade uppenbarat allt som Joseph Smith behövde veta om prästadömet, till exempel, i en enda uppenbarelse! I stället gav Herren profeten uppenbarelsen om prästadömet 1829, 1830, 1832, 1835, 1841 och så vidare

(se till exempel L&F 13; 20; 84; 107; 124).

Din kunskap om evangeliet växer också med tiden. När du lär dig mer om evangeliet med hjälp av den Helige Anden – genom skrifterna, generalkonferenser, kyrkans möten, seminariet och så vidare – växer din kunskap med tiden, liksom Joseph Smiths gjorde. ■

BEDRIFTER I UNGA ÅR

"[Joseph Smith] var 14 år när han fick den första synen och 17 vid ängeln Moronis första besök. Han var 21 när han fick guldplåtarna, och bara 23 när han avslutade översättningen av Mormons bok (på mindre än 60 arbetsdagar). Över hälften av uppenbarelsena i vår Läran och förbunden gavs genom profeten när han var 25 år eller yngre."

Se president Dallin H. Oaks, förste rådgivare i första presidentskapet, "Joseph, människan och profeten", Nordstjärnan, juli 1996, s. 72.

Din hand-
lingsfrihet
är värd
att kämpa
för.

Kampen

om din handlingsfrihet

David Dickson

Kyrkans tidningar

Vi blir fria när vi håller Guds bud. För någon som inte har fått ett vittnesbörd om den sanningen kan ett sådant påstående vara förvirrande. Faktum är att om en av dina grannar kom fram och gav dig en lista över sådant som du var tvungen att göra (eller inte fick göra), kunde det kännas som en *begränsning* av personlig frihet.

Men att hålla Guds bud gör dig verkligen fri – fri från syndens negativa följder och fri att glädjas åt de välsignelser som kommer av rättfärdighet.

Att överträda Guds bud leder där- emot till fångenskap. Ett sätt att tänka på fångenskap är förlust av handlingsfrihet. Det är svårt att göra många av livets val om du är i fångenskap.

Vi vet från skrifterna att Satan "försökte omintetgöra människans handlingsfrihet" (Mose 4:3) i förutttillvaron. Vi vet också att han inte vann det kriget och att *du* stod på den vinnande sidan!

Det kluriga är att Satan fortfarande försöker ta ifrån dig din handlingsfrihet. Men var inte rädd. Du kan vinna det här kriget också.

LEVA I FÅNGENSKAP

I Mormons bok lärde Jesus att "ni alltid måste vaka och be så att ni inte blir frestade av djävulen och bortförda som hans fångar" (3 Ne. 18:15).

Det låter hemskt att bli djävulens fånge! Men när du föreställer dig ett sådant öde, tänker du då inte mest på den slutliga domen? Det finns faktiskt en mer omedelbar typ av fångenskap. Och den är ofta ganska svår att uppfatta.

Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum har sagt: "Människor kan förslavas eller försätta sig själva i fångenskap, inte bara under skadliga, vanebildande ämnen utan också under skadliga, vanebildande filosofier som avleder dem från ett rättfärdigt liv" ("Jeremias klagvisor: Undvik fångenskap", generalkonferensen i oktober 2013).

Det är lätt att förstå att man kan bli slav under vanebildande ämnen som droger eller nikotin. Men hur är det med att bli slav under vanan att ljuga? Det är lätt att hamna i en fälla som du själv har gillrat med en enda lögn.

Hur är det med att bli slav under ett häftigt humör eller vanan att skvallra?

Eller att helt enkelt *inte* göra de vardagliga rättfärdiga gärningar (bön, skriftstudier och så vidare) som Gud har bett oss göra? Leder det också till en förlust av handlingsfrihet?

Ja, det gör det. Här är ett sätt

att se på det. Vad händer med idrottare eller musiker om de helt slutar träna och öva? Svar: De förlorar snart förmågan att göra sitt bästa. Det kanske inte ser ut som en förlust av handlingsfrihet, men det är det. Den idrottare eller musiker som inte arbetar på sin förmåga har inte längre lika många val att välja mellan när det gäller hur han eller hon ska använda sin förmåga. Genom att förminska sin förmåga kan de nu inte göra lika mycket som tidigare. Deras alternativ har blivit färre.

På liknande sätt kan du inte vara ditt bästa jag utan den Helige Andens sällskap. Du behöver hans hjälp varenda dag. Det är en av de största gåvorna du kan hoppas på att få i det här livet, och du får den gåvan genom att leva rättfärdigt varje dag.

UPPLEVA SANN FRIHET

Aposteln Paulus lärde: "Till denna frihet har Kristus gjort oss fria. Stå därför fasta och låt er inte tvingas in under slavoket igen" (Gal. 5:1). I Mormons bok lär kung Benjamin: "Och under detta namn har ni gjorts fria, och det finns inget annat namn varigenom ni kan göras fria. Det finns inget annat namn givet varigenom frälsning kommer. Därför vill jag att ni skall ta på er Kristi namn" (Mosiah 5:8).

Sann frihet kommer genom att följa Kristus. Så välj att vara fri! ■

DET RÄTTA FELAKTIGA SVARET

NÄR JAG ANMÄLDE mig till en kurs i filosofi på high school blev pappa lite orolig. Inom filosofi ifrågasätts allting, bland annat Guds existens. Min lärare lärde oss sådant som går emot religion och förnekar Guds existens.

På ett filosofiprov ställdes frågan: "Varför har vi kommit till jorden?" Svaret som det var meningen att jag skulle ge var för att vi skulle uppnå självförverkligande och inta vår plats i livets cirkel. Jag skrev inte det svaret för det är inte vad jag tror.

I stället skrev jag: "Vi har kommit till jorden för att provas och för att återvända och bo hos vår Fader i himlen tillsammans med våra familjer."

"Att vara sann mot sig själv är att vara ett föredöme i rättfärdigt leverne i alla situationer och omständigheter."

Se Gordon B. Hinckley (1910–2008), "Stå trogna och trofasta", *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 95.

Efteråt bad läraren mig komma fram och frågade om jag visste det rätta svaret på frågan. Jag sa att jag gjorde det men att jag inte tänkte skriva något som jag visste inte var sant.

Han frågade om jag var religiös och vilken kyrka jag tillhörde. Jag sa att jag var medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Han berättade att han aldrig hade känt en religiös elev som var modig nog att stå för sin tro och skriva ett sådant svar.

"Jag gav dig inte alla poäng eftersom svaret inte var det rätta", sa han. "Men jag gav dig poäng för att du hade modet att skriva det du tror."

Jag var glad för att jag hade svarat enligt min övertygelse och enligt de evangeliesanningar jag känner till och försöker efterleva. ■

Benjamin M., Chile

Hur kan jag stå för sanningen?

1. Bestäm dig för vad du ska säga när din tro ifrågasätts (se 1 Petr. 3:15).
2. Be om modet att agera och veta vad du ska säga (se 5 Mos. 31:6; L&F 100:5–7).
3. Studera skrifterna och orden från nutida profeter för att stärka din tro (se L&F 88:118).
4. Bär ditt vittnesbörd ofta, hemma och i kyrkan, för att öva på att berätta vad du tror på (se L&F 58:6).

TEMPLETS LJUS

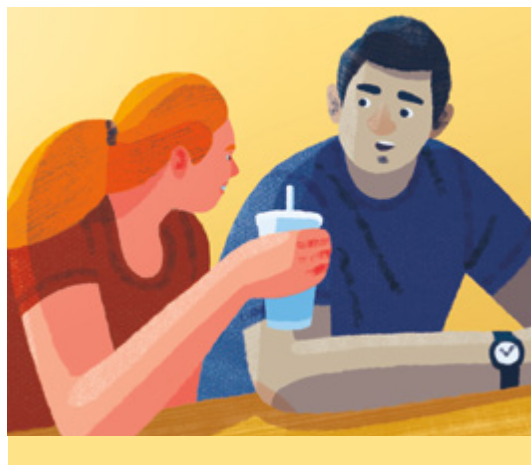
FÖR NÅGRA SOMRAR SEDAN åkte de unga männen i min församling på en bergscyklingsstur. Jag var lite nervös för det var min första gång. Min vän Jacob var duktig på att cykla så jag tänkte hålla mig nära honom.

Efter en kort paus på toppen cyklade vi tillbaka nerför berget. Jag var långsammare än resten av gruppen och kom efter, särskilt efter att jag hade ramlat några gånger vid skarpa svängar. Jacob stannade för att hjälpa mig varje gång jag föll, och vi försökte hinna ifatt gruppen.

När solen hade gått ner var det uppenbart att vi hade cyklat vilse. Det hade gått mer än en halvtimme sedan vi senast såg gruppen och det hade blivit så mörkt att vi knappt kunde se leden. Jag bad till min himmelske Fader om hjälp och mod att kunna fortsätta. Sedan bestämde Jacob och jag att vi skulle fortsätta cykla i en viss riktning. När vi rundade en krök såg vi en strålande och välkomnande syn – Drapers tempel! Ljuset som templet reflekterade lyste upp vår led, och vi kunde tryggt ta oss tillbaka till våra ledare och vänner.

Varje gång jag ser templet påminns jag om friden och hjälpen som finns tillgänglig för oss där. Varje gång jag känner mig vilse i världens mörker kan jag se till templet för att få ljuset jag behöver. ■

Joel G., Utah, USA

MIN NYA VÄN

JAG SATT VID ett matbord med mina vänner när jag lade märke till en ny kille – Michael. Han bestämde sig för att sätta sig hos en grupp äldre killar, som började reta honom. Senare fick jag veta att Michael var autistisk.

Jag frågade Michael om han ville sitta med mig och mina vänner. Han tackade nej, förmodligen för att han var rädd för att bli retad igen.

Dagen därpå presenterade jag honom för mina vänner. Jag märkte att han var glad för att jag inte hade gett upp om honom. Han hade mycket att prata om. Han var toppen!

Varje dag märkte jag att Michael blev allt gladare. Han började se fram emot att äta lunch med sina vänner. Mina luncher med Michael ledde snart till en betydelsefull vänskap. Den hjälpte inte bara Michael utan mig också.

Känslan när man tjänar andra är en av de bästa känslorna i världen. ■

Laura P., Illinois, USA

LIVET KAN FYLLAS MED

**TRO, GLÄDJE,
LYCKA,
HOPP och
KÄRLEK**

NÄR VI UTÖVAR EN
SMULA VERKLIG
TRO PÅ KRISTUS.

President M. Russell Ballard,
tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum,
"Dyrbara gåvor från Gud", generalkonferensen i april 2018

Profeter: Ett bevis på Guds kärlek

Äldste Ulisses Soares

i de tolv apostlarnas kворum

Jag vill vittna om att president Russell M. Nelson är Guds profet på jorden. Jag har aldrig sett någon som är så vänlig och kärleksfull som han. Jag kände mig så otillräcklig för det här heliga ämbetet, men hans ord och hans vänliga blick när han gav mig det här ansvaret gjorde att jag kände mig omfamnad av Frälsarens kärlek.

Visst är det en välsignelse att ha profeter, siare och uppenbarare på jorden i den tid vi lever i, som söker efter att lära känna Herrens vilja och att följa den? Det känns trösterikt att veta att vi inte är ensamma i världen, trots utmaningarna vi möter i livet. Att det finns profeter är ett bevis på Guds kärlek till sina barn. De tillkännager Guds och Jesu Kristi löften och sanna natur för deras folk.

Ur djupet av mitt hjärta vittnar jag om att profeterna talar genom den Helige Andens kraft. De vittnar om Kristus och om hans gudomliga mission på jorden. De representerar

Herrens sinne och hjärta och är kallade att representera honom och lära oss vad vi måste göra för att återvända för att leva i Guds och hans Son Jesu Kristi närhet. Vi välsignas när vi utövar vår tro och följer deras lärdomar. Genom att följa dem blir livet gladare och mindre komplicerat, våra svårigheter och problem blir lättare att bära och vi skapar en andlig rustning omkring oss som skyddar oss mot angreppen från vår tids fiende.

Denna påskdag vittnar jag högtidligt om att Jesus Kristus har uppstått, han lever och han leder sin kyrka på jorden genom sina profeter, siare och uppenbarare. Jag vittnar om att han är världens Frälsare och Återlösare och att vi genom honom kan bli frälsta och upphöjda i vår käre Guds närhet. Jag älskar honom, jag dyrkar honom. Jag vill följa honom och göra hans vilja och bli mer som han. ■

Från ett tal under generalkonferensen i april 2018.

Föddes i
**São Paulo,
Brasilien**
den 2 oktober
1958.

*Hans familj blev medlemmar
i kyrkan när han var 6.*

Verkade som heltidsmissionär i
**Brasilienmissionen
Rio de Janeiro.**

Utbildade sig vid
**Pontificia
Universidade
Católica de
São Paulo**

(kandidatexamen i
redovisning
och ekonomi,
masterexamen
i företags-
administration).

Giftes sig med
Rosana Fernandes
i

**São Paulo
tempel,
Brasilien**

i oktober 1982.
De har 3 barn och
3 barnbarn.

Förutom sitt moders-
mål portugisiska talar
han också engelska,
franska och spanska.

**Inröstad
som apostel**
den 31 mars 2018.

Bryr sig om och delar med sig

Malo e
lelei!

Jag heter
Lui och jag låter
mitt ljus lysa genom
att dela med mig av
det jag har till
andra.

En stor ö och en stor familj

Jag bor på en stor ö i Tonga.
Jag har sex systrar och fyra
bröder, och jag bor nära
Nuku'alofa tempel.

1

3

Delar med oss av vår mat

Min pappa odlar grönsaker så vi har gott om mat. Men många änkor (kvinnor vars män har dött) och andra familjer har inga egna grönsaker. Så mina föräldrar ger dem en del av våra. Jag gillar att följa med och hjälpa till!

2

Gillar vetenskap

Vi har många vackra växter och djur på vår ö. Jag går i fyran på Ocean of Light Primary School och naturvetenskap är mitt favoritämne.

4

Hjälper till med skal

Änkorna vi besöker använder kokosnötskal till att göra upp eld för matlagning. När vi tar med oss mat till dem påminner jag alltid mina föräldrar om att ta med sig kokosnötskal också. Jag hjälper till att lägga skalen på lastflaket och ta ner dem när vi kommer hem till änkorna.

HUR KAN DU LÅTA DITT LJUS LYSA?

- Ta mat till någon som behöver det.
- Ge mat till en matbank i din kommun.
- Ge kläder till ett härbärge för hemlösa.

SKICKA OSS EN STJÄRNA!

Jesus bad oss att låta vårt "ljus lysa för människorna" (Matt. 5:16). Hur låter du ditt ljus lysa? Mejla ett foto av din stjärna med din berättelse, ett foto av dig och tillåtelse från dina föräldrar till liahona@ldschurch.org.

Välsignelser av att hjälpa

Min himmelske Fader ger mig stora välsignelser när jag hjälper andra – inte sådana välsignelser som pengar utan sådana välsignelser som visdom och kunskap. Jag vill alltid hjälpa till och dela med mig av det jag har till andra.

En besvarad bön

Megan Armknecht

Baserad på en sann berättelse

Grace var en elvaårig flicka som bodde i Nederländerna under andra världskriget. Hennes pappa har förts bort som krigsfånge.

När pappa hade förts bort tog mamma hand om Grace, hennes två bröder och två av deras kusiner. Det fanns många munnar att mätta men inte tillräckligt med mat. Familjen fick bara en liten mängd mjöl, grönsaker och potatis.

En dag ringde det på dörren. Grace följde med mamma för att se vem det var. När mamma öppnade dörren stod en ung nazistofficer utanför. Graces hjärta började slå fortare och hon höll andan. Vad ville han?

”Hur många bor i det här huset?” frågade han barskt.

”Det är jag, mina tre barn och två syskonbarn”, sa mamma.

”Har du ingen make här?” frågade officeren.

”Nej”, svarade mamma. ”Han fördes bort.”

Officeren tittade sig omkring i huset. ”Har ni en radio? Vi vill inte att ni lyssnar på program från våra fiender i England och Amerika.”

Mamma tog radion och gav den till officeren.

”Det här är ett stort hus”, sa han och tittade sig omkring igen. ”Alltför stort för de få personer som bor

här. Ni måste försvinna till i morgon. Vi ska ta över det här huset.” Han vände om tvärt och marscherade iväg.

Grace kunde inte tro sina öron. Hon såg hur mammas ögon spärrades upp av chocken. Sedan stängde mamma dörren och gick direkt bort till andra änden av huset.

Grace följde sakta efter med bankande hjärta. Kunde soldaten verkligen komma tillbaka och ta deras hus, precis som han hade tagit radion? Vad skulle de göra? Vart skulle de ta vägen? Hur skulle pappa kunna hitta dem igen?

Grace stannade utanför mammas dörr och tittade in. Mamma var på sina knän i bön.

Grace gick tyst tillbaka till vardagsrummet och var där tills mamma kom tillbaka.

”Å mamma, vad ska vi göra?” frågade Grace.

Mamma suckade. ”Allt vi kan göra nu är att be och lita på att Herren skyddar oss.”

Den unge nazistofficeren kom inte tillbaka nästa dag, och inte heller dagen därefter. Han kom aldrig tillbaka! Grace och hennes familj fick behålla huset.

Grace visste att Gud hjälpte hennes familj. Kriget var inte över än och han vakade fortfarande över dem.

Fortsättning följer ... ■

Författaren bor i New Jersey, USA.

"Frälsaren sa: 'Jag ska inte lämna er faderlösa, jag ska komma till er' [Joh. 14:18]. Det är hans löfte till er. Jag vet att det löftet är verkligt. Jag vet att han lever."

Äldste Neil L. Andersen

i de tolv apostlarnas kворum

"Andliga virvelvindar", Liahona, maj 2014, s. 21.

Äldste
Joaquin E. Costa
i de sjuttios kvorum

TILLFLYKT undan STORMEN

"Den som lyssnar till mig ska bo i trygghet och inte behöva frukta något ont" (Ords. 1:33).

Jag växte upp i Argentina. Jag var inte medlem i kyrkan när jag var liten. Men vi hade en bibel på en hylla hemma. Den var stor och hade fina bilder. Vi läste den inte tillsammans särskilt ofta. Men jag tyckte om att gå igenom sidorna och se bilderna och berättelserna.

Min favorit var berättelsen om Noa. Jag gillade att se Noa, översvämningen och djuren. Jag tyckte om hur arken skyddade Noa och hans familj från stormen.

Senare döptes jag in i kyrkan, gifte mig och fick egna barn. En kväll under hemaftonen pratade min fru Renee om hur Noas ark och vårt hem liknade varandra på många

sätt. Båda gav skydd mot världens skrämmande stormar.

Jag lärde mig en sak om Noa. Han fick prästadömet när han bara var tio år. När han växte upp såg han all orättfärdighet i världen. Men han fortsatte att leva värdigt. Han byggde arken för att rädda sin familj. Vår himmelske Fader skyddade dem.

Ibland ser vi skrämmande saker som händer i världen. Men vi kan hitta en tillflykt undan stormen. Vi kan förbereda oss, som Noa gjorde. Vi kan välja att lyda Gud. Vi kan göra våra hem till en andligt trygg plats.

Om vi har tro på vår himmelske Fader behöver vi inte vara rädda. Han hjälper oss att känna frid, oavsett vilka stormar vi utsätts för. ■

Läseklubben

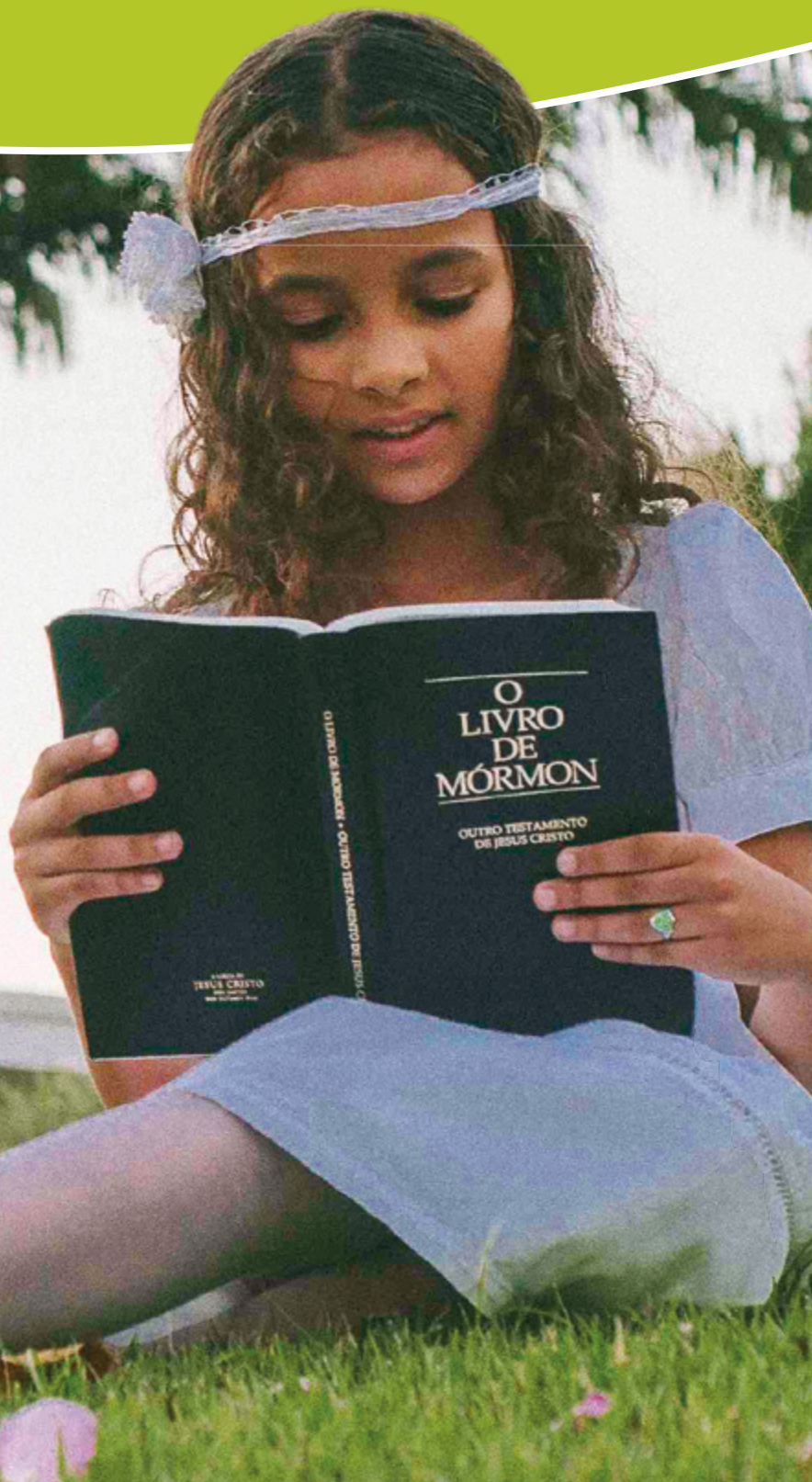
Mormons bok

GÅ MED I DEN GENOM ATT LÄSA MORMONS BOK!

Du kan läsa på egen hand, med din familj eller med en vän. Skicka oss ett foto på när du läser Mormons bok och berätta om något som du har lärt dig eller om din favoritberättelse i Mormons bok. Skicka den via liahona.lds.org (klicka på "Submit an Article").

Månadens skriftställe: **Mosiah 2:17**

"När ni är i era
medmänniskors tjänst,
är ni endast i er Guds tjänst."

Jag tycker om Mormons bok därför att det är en sann bok. Den är helig skrift från Gud, och jag tror på den.

Joel S. (till höger), 8 år, Maharashtra, Indien

Jag tycker om berättelsen om Lehis syn för den gör mig glad. Den lär mig att göra bra val så att jag kan komma till livets träd. Livets träd är en symbol för ett liv med vår himmelske Fader, Jesus Kristus och de personer vi älskar.

Sadie S., 9 år, Lusaka, Zambia

Jag läste hela barnversionen av Mormons bok före mitt dop. När jag hade läst ut den bad mamma mig att be om Mormons bok. Jag hade redan känt när jag läste den att orden var sanna.

Sean I., 7 år, Somerset, England

Primärbarnen i den här församlingen i **Ile-de-France i Frankrike** fick utmaningen att läsa i Mormons bok varje dag. De fick ett diplom när de hade uppnått sitt mål!

Vi älskar Mormons bok eftersom vi lär oss om evangeliet och även om Jesus Kristus. Vi är så tacksamma för Mormons bok eftersom vi får lära oss att Jesus Kristus är vår Frälsare, och det har hjälpt oss så mycket.

Allfie och Anna B., 6 och 8 år, Maharashtra, Indien

Mormons bok är min favoritbok. Jag tycker om Nephis exempel. Han är min superhjälte i Mormons bok. Han är mycket lydig mot Guds bud. Jag vill bli som han.

Jhetro F., 10 år, Iloilo, Filippinerna

ILLUSTRATION MERCÉ TOUS

Böner bakom scenen

Emily B., 12 år, Utah, USA

En hobby som jag gillar är irländsk dans. Jag övar flitigt på dansstegen hemma så att jag är redo att uppträda. Jag övar mycket, men när jag står bakom scenen och ska uppträda blir jag ofta nervös. Före varje tävling hittar mamma och jag en lugn vrå där vi kan be. Ibland är det bakom en ridå eller i ett rum bredvid scenen. Jag vet att det inte har någon betydelse för vår himmelske Fader var vi är, bara att vi tror på honom.

Under förra uppträdandet var mamma inte där för att be med mig. Hon satt och väntade i publiken. Jag blev jättenervös men tänkte att det spelade ingen roll om hon var där eller inte. Jag gick undan från mina vänner och bad en bön. Jag bad om att Herren skulle skydda mig när jag dansade och att jag skulle göra mitt bästa. Det gick mycket bra den dagen, och jag kommer ihåg hur lugn jag kände mig när jag gick ut på scenen.

Vi kan alltid lita på vår himmelske Fader. Det spelar ingen roll var vi är eller när det är, han lyssnar alltid. ■

Christian B., 7 år, Noord-Holland, Nederländerna

Tidigare i år var min läs- och skrivkamrat ledsen när hon kom till en lektion. Hon hade gjort några misstag i sina matteläxor. Hon sa: "Jag är värdelös."

Jag var orolig för min vän så jag berättade om Jesus och att han älskar oss. Jag sa till henne att det betyder att vi inte är värdelösa! Sedan sjöng jag "Jag är Guds lilla barn" för henne. Hon tyckte om det och frågade var jag hade lärt mig allt det där. Jag sa att jag och min familj går

i kyrkan varje vecka och att jag lär mig mycket om Jesus i Primär.

Den kvällen berättade hon för sin mamma om vårt samtal. Hon frågade sin mamma om de kunde komma till kyrkan med oss. Hennes mamma sa ja!

Min vän satt bredvid mig på sakramentsmötet den söndagen! Nu följer hon med mig till kyrkan nästan varje vecka. Hon och hennes föräldrar lär sig mer och mer om Jesu Kristi evangelium av missionärerna och av andra familjer i vår församling.

Jag är så glad att jag kunde följa Frälsarens exempel och trösta en ledsen vän. Det bästa med det är att oavsett om hennes familj bestämmer sig för att döpas eller inte, vet hon nu att Jesus älskar henne vad som än händer. ■

Vad som än händer!

Elia och änkan

Kim Webb Reid

En profet som hette Elia varnade folket för att det skulle bli hungersnöd. Det skulle inte regna, och inga växter skulle gro. Under hungersnöden drack Elia vatten från en bäck. Gud sände fåglar som hade med sig mat till honom. Men sedan torkade bäcken ut. Gud sa till Elia att han skulle söka upp en kvinna i staden, och hon skulle ge honom mat.

Elia hittade kvinnan medan hon höll på att samla ved. Elia bad henne om något att äta. Kvinnan sa att hon bara hade lite mjöl och olja kvar till sig själv och sin son.

Profeten lovade att om hon gav mat till honom så skulle hon aldrig vara utan mat. Änkan litade på profeten Elia och gav av sin mat till honom.

Varje dag fanns det nog med mat för dem att äta. Det var ett underverk! Sedan blev änkans son sjuk och dog, men Elia gjorde honom levande igen.

Kvinnan välsignades för att hon hade lyssnat på profeten.

Jag välsignas när jag lyssnar på profeten. ■

Från 1 Kungaboken 17.

Jag kan tala sanning

Äldste Mark E. Petersen (1900–1984)
i de tolv apostlarnas
kvorum

LEDD AV LEVANDE PROFETER

Gud talar alltid till människorna genom levande profeter.

Redaktionens anmärkning: I juli 1972 avled Joseph Fielding Smith, kyrkans tionde president. President Harold B. Lee inröstades som kyrkans nya president under generalkonferensen i oktober 1972. Det här utdraget kommer från äldste Mark E. Petersens tal under den konferensen.

En ny Guds profet ... är en man i en rad inspirerade män, gudomligt kallade att verka nu och föra ny uppenbarelse från himlen till varje man, kvinna och barn som vill höra.

När [en] ny profet tillsätts är det av stor betydelse för var och en som tror på Gud, och särskilt för den som tror på Herren Jesus Kristus. ...

Alltid när Herren har haft ett folk på jorden som han har fastställt som sitt eget, har han lett dem genom levande profeter till vilka han har gett vägledning från himlen. ...

En liknande rad inspirerande män har nu tillsatts i vår tid. Detta skedde till följd av Herren Jesu Kristi

evangeliums återställelse genom hans nutida siare Joseph Smith ...

Till skillnad från den allmänna uppfattningen är Herren en kommunikationens Gud, en uppenbarelsens Gud. Han är en ljusets och intelligensens Gud, en kunskapens och informationens Gud. Han verkar inte i mörker, inte heller frälser han någon i okunnighet. Hela hans frälsningsplan vilar på kommunikation med ett upplyst folk.

Vem kan dyrka på ett intelligent sett om han eller hon förblir okunnig?

Vem kan ha en meningsfull tro utan kunskap om Gud?

Och varifrån ska den kunskapen komma om inte från gudomen själv? ...

Människor är tröga i att lära sig Herrens vägar, och särskilt senfärdiga är de när det gäller att acceptera det faktum att han är villig att kommunicera med dem, men hans metod är att göra det genom inspirerade levande män som han har utsett till profeter.

Det är hans mönster. Det är hans tillvägagångssätt, och han har inte ändrat det. Han är densamme i går, i dag och för evigt, och det är hans metoder också. ...

Vi vittnar högtidligt om att kommunikation mellan himmel och jord åter har etablerats i vår tid. Vi förkunnar att Gud inte är isolerad från världen.

Han är inte död. Han lever.

Han är inte blind. Han ser.

Han är inte döv. Han hör.

Han är inte stum. Han talar på ett omisskännligt sätt till sina levande profeter och genom dem till världen i övrigt.

På detta sätt talar Gud till dig i dag. ■

*Från "Another Prophet Now Has Come!"
Ensign, jan. 1973, s. 116–118. Standardiserad
interpunktion.*

**VAR LUGNA. DET ÄR JAG.
VAR INTE RÄDDA,
AV LOZANO MORENO**

*När kvällen kom stod Jesus ensam på land och såg sina lärjungar färdas i båten mitt på sjön.
De hade motvind och fick kämpa medan de rodde. Jesus kom till dem genom att gå på vattnet.
När de såg honom blev de rädda.*

*"Men han talade genast med dem och sade till dem: 'Var lugna. Det Är Jag. Var inte rädda.'
Sedan steg han upp till dem i båten, och vinden lade sig. De var helt utom sig av häpnad."
(Se Mark. 6:47–51.)*

UNGA VUXNA

**SEX FÖRSLAG FÖR
ANDLIG ÖVERLEVAD**

44

UNGDOMAR

**ARBETAR
TILLSAMMANS FÖR
ATT FÖRHINDRA
SJÄLMORD**

50, 52

TEMA FÖR
UNGDOMSLEKTIONER

**BUDEN: HUR DE
GÖR OSS FRIA**

60

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

SWEDISH

Frid, var lugn – att finna en trygg hamn i Herrens hus

Äldste Alan T. Phillips

Områdessjuttio, England

Mary Ann Baker förlorade båda sina föräldrar i tuberkulos när hon bodde med sin syster och bror i Chicago. När hennes bror fick samma fruktansvärda sjukdom ordnade hon så att han kunde resa till ett varmare klimat i södra USA. Sorgligt nog försämrades hans hälsa och han dog inom bara några veckor. Mary Ann och hennes syster var förkrossade. De hade inte råd att hämta ut hans kropp eller bekosta frakten tillbaka till Chicago för att begrava honom. Mary Ann upplevde vad som för henne var en av de mörkaste och svåraste tiderna i sitt liv. Hon skrev: "Jag sa inom mig att Gud inte brydde sig om mig eller de mina."¹ För henne var det mer än vad hon kunde bära.

Vi har alla upplevt stormar i våra liv. Tider av sorg, förlust, rädsla, sjukdom, ekonomiska påfrestningar, osäkerhet och turbulens av alla de slag. Dessa stormar är utmanande och kan pröva oss till det yttersta. Liksom lärjungarna på Galileiska sjön kan det finnas stunder då det känns som om vi är på väg att kapsejsa eller sjunka och då vi utropar: "Mästare! Bryr du dig inte om att vi går under?"²

Den stormiga natten på Galileiska sjön "vaknade [Frälsaren] och talade strängt till vinden och sade till sjön: 'Tig! Var tyst!' Då lade sig vinden och det blev alldeles stilla."³ För Mary Ann Baker lugnade Frälsaren stormen i hennes hjärta i hennes mörkaste stund

av sorg och förlust och "gav henne friden av en djupare tro och mer fullkomlig tillit".⁴ Med denna nyåterställda frid och stillhet författade hon orden till den uppskattade psalmen "Mästare, hör hur det stormar".⁵

*Mörker och synd och allt ont på jord
ger vika för dina befällande ord.*

De lyder alla din viljas bud:

Frid, var lugn. Frid, var lugn.

Vi har en kärleksfull Fader i himlen som förstår att vi under livets stormar behöver en trygg hamn vi kan söka – en plats där vi är beskyddade, trygga och säkra.

Templet kan vara en viktig trygg hamn i vårt liv. Det dagliga livet för med sig utmaningar, osäkerhet, motstridiga röster och turbulens. I Herrens hus finner vi svar, styrka och den frid Herren lovade. Vi påminns om att vi inte är ensamma. Vi påminns om att Gud älskar oss, fortfarande leder oss, och ger oss ett sätt att återvända och få frid.

Vår himmelske Fader känner dig. Han älskar dig. Han förstår dina behov och utmaningar. Genom att besöka templet och delta i heliga förrättningar finner vi den klarsynthet vi behöver för att kunna navigera genom osäkerhet och de stormar som vi ställs inför.

Äldste Boyd K. Packer sa: "Det finns någonting renande och klargörande i templets atmosfär. Ibland är vi så ansatta av problem och svårigheter

och ting som gör anspråk på vår uppmärksamhet att vi inte kan se eller tänka klart. Men i templet tycks distraktionernas stoft lägga sig, dimman och diset tycks lyfta och vi kan 'se' ting som vi inte tidigare såg och finna en tidigare okänd utväg ur våra bekymmer."⁶ Ur psalmen, En grundval blev lagd:

*"Ej räds, jag är med dig,
nu frimodig var.*

*Se, jag är din Gud, städs mitt
bistånd du har.*

*Jag stärker dig, går med dig,
hjälp dig upp."*⁷

Oavsett hur det stormar, oavsett mörker och synd och allt ont på jord, så finns det ingen anledning att frukta. Vår kärleksfulle Fader i himlen har försett oss med en trygg hamn. I templet välsignar han dig. I templet stärker och beskyddar han dig. I templet kan du mer fullständigt förstå orden "Frid, var lugn". ■

FOTNOTER

1. Ernest K. Emurian, *Living Stories of Famous Hymns*, Boston: W. A. Widdell Co., 1955, s. 83–85.
2. Mark. 4:38.
3. Mark. 4:39.
4. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, Salt Lake City: Deseret Book, 1988.
5. Psalmer, nr 66, Mästare, hör hur det stormar. Text: Mary Ann Baker, ca 1874. Musik: H. R. Palmer, 1834–1907.
6. Se "Förbered dig för det heliga templet", bearbetning av Det heliga templet, av Boyd K. Packer (tillgänglig på lds.org).
7. Se "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38. Text: Tillskr. Robert Keen, ca 1787. Medtagen i den första utgåvan av LDS hymnbook 1835. Musik: Tillskr. J. Ellis, ca 1889.

Äldste
Alan T. Phillips

Herren lever och leder sitt verk

Simon Olsson

Biskop i Vendelsö församling

Jag vill kort vittna om att Herren lever och leder sitt verk genom att berätta om hur han förberedde mig för att ta emot ämbetet som biskop i Vendelsö församling. Jag hade tjänat som högråd i Stockholms södra stav under en tid, jag hade verkat i ungefär fyra år där och var ute och reste en del i staven. Jag hade inga tankar på att tjäna i min församling utan ansvarade för en mindre enhet i staven som jag ofta besökte. Det kändes bra att få arbeta så nära med en grens-president och hans rådgivare för att se hur vi kunde stärka individer och familjer i hans enhet. Men i februari 2017 fick jag drömmar som jag aldrig haft tidigare. Samma dröm återkom under tre efterföljande nätter. Jag drömde att jag ledde vårt församlingsråd i ett rådslag. Det fanns ingen tvekan om vem jag var och vad jag gjorde där. Jag var biskop och det var Vendelsö församlingsråd. Det kändes olustigt att ha sådana drömmar, jag hade ju inget där att göra. Jag hade ingen önskan att bli biskop, men jag har alltid haft en önskan att tjäna vart än jag kallas. Jag ville ju verkligen inte aspirera till ett kall. Kall att tjäna kommer från Gud och ingen annan. Men efter tre nätter i rad med samma dröm, berättade jag om mina drömmar för min fru som tyckte att vi då kanske skulle börja förbereda oss på att det skulle bli så. Kanske var dessa drömmar från just Gud?

Simon och Julia Mattsson

FOTO LIEF MATTSSON

I min dröm kunde jag inte definiera alla ansikten som fanns i rummet, men jag såg klart och tydligt vilka mina två rådgivare var. Jag såg också vem hjälpföreningens president var. Jag tyckte det kändes märkligt eftersom ingen av dessa två rådgivare just då satt i biskopsrådet och inte heller var det samma hjälpföreningspresident vid tillfället jag hade min dröm som då tjänade i vår församling. Det dröjde cirka två månader efter mina drömmar tills Hjälpföreningens president i vår församling (som hade tjänat länge och väl) blev avlöst och en ny kallades. Den nya presidenten var den syster som jag tidigare hade sett i mina drömmar! Jag kunde då vittna för henne enskilt att jag visste att hon var kallad av Gud och att han leder sitt verk.

Några månader senare, ungefär till sommaren, avlöste biskopen en av sina rådgivare efter lång och trogen tjänst. Döm om min förvåning när biskopen då kallade en av de bröder jag hade sett i min dröm till att vara hans rådgivare.

Mitt hjärta bankade och jag förstod att mina drömmar kom från Herren och att det var hans sätt att förbereda mig på att ta emot det ämbete jag skulle bli kallad till. Både jag och min fru kunde konstatera att Herren i all sin godhet lät oss se hur hans plan lades fram framför våra ögon och på så sätt lät oss förstå att han lever och leder sitt verk.

Så kom tiden då stavspresidenten ringde mig och bad om att få träffa mig med min hustru. Det fanns inga tvivel i oss om att acceptera en sådan kallelse. Vi visste ju att kallet kom från Gud och när han kallar svarar vi med "jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren". Vi är tacksamma för de cirka tolv månaderna vi fick av Herren att förbereda oss för att tjäna i våra ämbeten. Det gav oss tid för reflektion och att andligt bygga oss själva. Vi hoppas att vi kan svara med att bli än effektivare verktyg i hans händer då han på detta sätt undervisade oss om det som skulle bli. Detta är verkligen Guds rike och ingen annan står vid rodret. ■

Nu tävlar de inte, nu tjänar de

Inger Höglund

Västerhaninge församling

På 1960-talet hade Sverige ett antal friidrottare på högsta elitnivå.

Flera av dessa blev värvade till BYU i Provo i Utah. Det dröjde inte så länge förrän några av dem upptäckte något mer än utmärkta tränings- och tävlingsförhållanden, nämligen evangeliet i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga. Känner ni igen namnen Kenneth Lundmark, Anders Arrhenius, Lars Stubbendorff och Bo Christer Bertilson?

En annan elitidrottare valde ett universitet i New Mexico, Ingemar Nyman. Höjdhopp var hans gren och hans rekord var 218 cm. Han är i dag president för Stockholms tempel. Hans hustru Louise Nyman var också friidrottare och

hennes längdhopsrekord för Västerbotten har ännu inte slagits.

Deras medlemskap i kyrkan började i Luleå, där Louise kom i kontakt med kyrkan. Hon blev lite intresserad och när hon senare på en tågresä efter en tävling förstod att Kenneth Lundmark var "mormon" bestämde hon sig för att använda tiden till att fråga ut honom om kyrkan. Det han svarade henne gjorde att hon förstod att hon hittat den rätta kyrkan. Hon döptes därefter, men hennes man var inte intresserad. Det gick ett antal år innan Ingemar var mogen och en djärv missionspresident övertalade honom att ta steget. Inte kunde Louise tro att han en dag skulle bli president i Stockholms tempel.

Där tjänar just nu Ingemar och Louise Nyman tillsammans med sina "gamla" idrottskamrater Anders Arrhenius och Kenneth Lundmark med hustrur.

När Anders, som var svensk mästare i kulstötning, var färdig på BYU åkte han hem till Stockholm. Under tiden han och de andra idrottarna var i USA hade missionspresidenten sett till att missionärer besökte deras föräldrar. Till Anders mamma kom en systemmissionär, syster Fowler med kamrat. När han så småningom kom tillbaka till Sverige bestämde han sig för att bli medlem och döptes på Svartensgatan 3. På återbesök i Utah träffade han just denna syster Kristine Fowler och hon blev hans hustru. Paret kom att bosätta sig i Utah.

Kenneth Lundmark var också höjdhoppare, till och med europamästare. Också han kom tillbaka till Sverige och GIH. Han bestämde sig för att läsa Mormons bok och när det var gjort ringde han till missionskontoret och sa att han hette Kenneth Lundmark och ville bli döpt. Den som svarade i telefonen sa: "Den Kenneth Lundmark?" och han jakade. I Utah hade han träffat Susan Wilkinson. Henne gifte han sig med och tog med till Stockholm, faktiskt till Västerhaninge. Inte kunde de ana att det skulle komma att byggas ett tempel där. Efter fullbordad utbildning flyttade de tillbaka till Utah.

Några år senare överraskade medeldistanslöparen Lars Stubbendorff oss i Gubbängens församling. Han hade lämnat BYU och idrotten och blivit helikopterflygare. Med sig hade han sin unga hustru Jayne, syster till Susan Lundmark. Efter några år och två små barn i Sverige flyttade de till USA igen, den här gången till Florida.

FOTO INGER HÖGLUND

Från vänster: Anders Arrhenius, Ingemar Nyman, Louise Nyman, Kenneth Lundmark

Bo Christer Bertilson avslutade sin utbildning och löparkarriär i Utah, blev missionär i Chile, flyttade hem till Sverige och till läkarstudier. Han gifte sig med Nancy Wennerlund, fick en stor familj och många ämbeten i Stockholms stavar.

President och syster Nyman tycker att det är så härligt att ha sina forna tävlingsskamrater Anders och Kenneth med hustrur som volontärer i templet. De är alla rörande eniga om att tjänandet i templet är det bästa de kan tänka sig. Broder Lundmark säger att idrotten inte alls var lika viktig. "Templet ger många fler andliga upplevelser och är en tillflykt från världen." Han är den ende

medlemmen i sin släkt och känner att han vill göra så mycket. Han hustru flikar in att det är så lätt att släktforska här och så enkelt att fortlöpande få göra alla förrättningar själva.

Broder Arrhenius känner sig mycket närmare Gud nu och har aldrig så gärna besökt templet som nu. Han upplever att han får så mycket mer kunskap. Han uppskattar också att han nu kan göra det på sitt eget språk. Han säger att han drabbats av släktforskningsbacillen, vilket han inte alls beklagar. Och hans hustru säger att "vi gör det inte bara för de döda, vi blir också mycket andligt stärkta". ■

Den lilla boklådan i Ouistreham, Frankrike – enda fasta punkten i denna digitala historia

Madeleine Blomberg

Karlskrona gren

Det var lördagen den 4 november 2017. Kväll var det inte riktigt än, men det kunde inte hjälpas. Mobiltelefonen var satt i flygläge. Trött var jag och onåbar ville jag vara. Väl nerbäddad i sängen kom jag på att jag ändå måste kolla en sak – och direkt. Plong! Nytt meddelande i Messenger. Jag blev nyfiken men kände inte alls igen avsändarens namn: Maïna Madeleine Colette Rivoal. Det lät riktigt franskt, tänkte jag, men texten var på engelska:

"Hello, jag bara undrar om du är den Madeleine Blomberg som lämnade en Mormons bok i en boklåda i Ouistreham för två år sedan?" Jag flög upp och glömde andas. Va?! Vänta här nu. Jo, visst är det jag! Nu var tröttheten som bortblåst. "Jo, det är jag! Så fint att höra från dig! Hittade du den där?" skrev jag tillbaka. Svaret kom: "Jag var inte medlem i kyrkan när jag hittade din bok, men jag döptes för lite mer än två månader sedan." Va?! Men vad häftigt! Hjärtat rusade på och jag kände knappt kontakt med sängen längre – jag mer svävade över den! Det svindlade. Hade jag verkligen någon del i detta?

Hösten och vintern 2015–2016 tillbringade jag i Frankrike. Maken kom

Agnes arv lever vidare

Helena Österlund

I maj 2018 avled Agnes Palm, 99 år, Handens församling, Stockholms södra stav. Tillsammans med sin make, Gustav, tjänade hon troget i kyrkan i Sverige under många år. Trots svåra upplevelser i koncentrationsläger under andra världskriget valde hon kärlekens och förlåtelsens väg. Ett undervisande exempel på det var när ett av hennes barn frågade vad hon tyckte om Hitler. Hon såg barnet i ögonen och sa: "Han förstörde sitt liv, inte mitt." Detta tänkesätt tillsammans med evangeliets gåva går i arv i generationerna efter henne. Släkten Palm har nu runt 120 efterkommande med släktmottot "Seger genom kärlek".

Nyligen avlidna syskon kan nu hedras på de lokala sidorna i Liahona genom att en familjemedlem eller en vän skriver några ord om den som gått bort (max 100 ord).

Vi vill också ha två bilder av den som avlidit, helst med lite tid emellan. ■

*Skicka text och bilder till:
terez.nilsson@gmail.com*

FOTOGRAF OKÄND

FOTO HÅKAN PALM

ner vid jul och fram till dess var jag ensam om att passa hus, katt och en stor hund, som liksom jag älskade att gå långa rundor vid havet. Promenader och trevliga vänner fanns det tillräckligt av, men att hela tiden prata franska fick mitt huvud att värka! Trots det gick jag ibland till en liten gullig boklåda som stod på Rue de Dunes för att få lite nytt att läsa. Med boklåda menar jag en liten låda med luckor på. Det var meningen att man skulle ta en bok och lägga dit en annan om man hade lust. Jag tog en bok då och då, men vad skulle jag lägga dit? Mormons bok verkade vara det enda vettiga! Jag fick hjälp med att skriva mitt vittnesbörd i den på franska.

Nu plingade det till i min mobil igen när Maïna i snabb följd skickade foton från dopet, från konfirmationsdagen och bilder på henne och instagrammaren Emily Louise Loiria från Utah, USA. Hon blev hennes vän, kom och hälsade på och gick med henne till kyrkan. Och senare kom hon tillbaka tillsammans med maken. Han var den som döpte Maïna!

Den här tjejen är glad för att berätta och vill uppenbarligen ha kontakt, så jag kliver ur sängen och i kläderna och ringer helt enkelt upp Maïna på Messenger. Och hon svarade direkt. Glad och vacker som en nyponros. Maïna undrade om jag ville höra hennes "conversion story". Så klart jag ville!

För ett par år sedan hade Maïna upptäckt kyrkan på nätet. Sedan hittade hon alltså boken i boklådan. Hon läste lite, förstod inte mycket, men kände att hon ville besöka kyrkan i närliggande Caen. Hon gick dit några veckor senare, men blev kvar utanför. Hon vågade inte gå in! Och jag som var där! Men allt ska mogna i sin rätta tid har vi ju fått lära oss.

Sedan berättar Maïna om vägen fram till sitt vittnesbörd i dag. "Får jag fråga hur gammal du är, Maïna?" "Javisst, jag är 15 år!" Jag häpnade. Vilken entusiasm, och vilken vilja denna unga kvinna visar. Inte en mediauppfinnning har varit bortslösad på henne. Hon har skaffat sig vänner på nätet och sökt sig fram till kunskap om kyrkan i den digitaliserade världen. Instagramvännen Emily var imponerad av hur mycket Maïna hade lärt sig från kyrkans hemsidor.

Mormons bok hade hon också läst förstås. "Men i början var det svårt", säger Maïna. Hon förstod egentligen ingenting. Först drygt ett år senare, den 1 januari 2017, började Maïna läsa Mormons bok på riktigt. Då började det kännas också – på riktigt. "Jag minns att jag kände Anden så starkt. Jag bara visste att den var sann."

Innan vi avslutar vårt samtal berättar Maïna att hon har en annan instagramvän som hon följer och undrar om jag kanske vet vem det är, för hon är

från Sverige. "Hon heter Lina Persson och är från "Ronnebay". "Vill du att jag hälsar till henne från dig?" frågar jag. "Vet du vem hon är alltså?" frågar Maïna. "Jodå, jag kommer att träffa Lina i morgon. Hon går också i Karlskrona gren precis som jag!" "Oh, my goodness!" fick jag till svar.

Lina Persson är också en instagrammare som når ut i världen. Sociala medier – de är verkligen sociala. De når ut! Vilket jobb de gör de där ungdomarna! Men vi äldre, vi kan fortsätta att dela ut Mormons bok, precis som vanligt. Det är inte fel det heller. Det verkar ju faktiskt vara en perfekt kombination!

Maïnas tvååriga resa mot ett vittnesbörd:

- 2015: Hittade kyrkan på nätet. (13 år)
- 5 november 2015: Fann Mormons bok i boklådan nära sitt hem.
- 13 december 2015: Maïna åkte till kyrkan, men vågade inte gå in.
- 12 mars 2016: Blev vän med instagrammaren Emily från Utah, USA – genom en gemensam vän på Instagram.
- 1 januari 2017: Började läsa Mormons bok – på riktigt.
- 8 januari 2017: Gick till kyrkan – på riktigt.
- April 2017: Besökte öppet hus i Paris tempel – två gånger!
- 2 september 2017: Dopet (15 år)

- 3 september 2017: Konfirmationen
- 4 november 2017: Hittade mig genom en gemensam vän på Facebook.

Så här skrev Maïna dagen efter vårt samtal: Hej Madeleine! Hur är det med

dig? Alla blev så glada i kyrkan i dag när jag berättade att vi två hade fått kontakt och att du hälsade. Jag gick upp och bar mitt vittnesbörd i dag! Jag talade om vår berättelse och hur jag hittade din Mormons bok i den där boklådan! Kram från Maïna. ■

Mattias misstag blev en livsomvälvande välsignelse

Liahonas lokalredaktör har kommit i kontakt med Lina Persson och Mattias Krekula, ett ungt gift par från Karlskrona gren som älskar att dela med sig av evangeliet – på sitt eget sätt! De berättar själva hur de blev medlemmar i kyrkan och hur de har fått en stor skara följare på nätet.

Lina: Jag är nu 23 år gammal och blev medlem i kyrkan 2013. Jag har aldrig haft någon tro förut. Jag träffade missionärerna via en vän till mig. Tanken var först att de bara skulle lära mig engelska, men sedan blev jag väldigt intresserad av evangeliet när missionärerna berättade mer om vilka de var. Mina föräldrar var väldigt motstridiga och ville inte att jag skulle döpa mig, men efter några veckor sa de ja, så jag döptes den 20 januari 2013.

Mattias: Jag är nu 27 år och har bott i Norrbotten hela mitt liv. Jag är uppvuxen i en ateistisk familj, så jag har aldrig haft chansen att gå med i någon kyrka. 2015 lade jag till Lina på Facebook av misstag, jag skulle lägga till en annan person. Men vi började prata lite, fast första gången Lina berättade om evangeliet var jag inte ett dugg intresserad. Men efter några

månader skrev hon om evangeliet igen och jag fick en bra känsla. Hon undervisade mig på Skype och vi läste ur Mormons bok på Skype. Sedan bokade jag flygbiljetter och hälsade på Lina i januari 2016. Jag träffade missionärerna i Karlskrona och blev undervisad av dem, och jag och Lina började dejta. Allt kändes så bra och jag fick en känsla jag aldrig hade haft förut, en väldigt fridfull känsla. I slutet av februari flyttade jag till Ronneby och lämnade hela min familj kvar i Norrbotten. Jag döptes den 12 mars 2016.

Allt gick väldigt snabbt. Lina och jag blev förälskade i varandra och den 18 juni 2016 gifte vi oss. Vi gifte oss borgerligt eftersom vi inte kunde beseglas i templet än på grund av att jag var nyomvänd.

Året därpå startade vi en Instagram-sida. Vi kände att vi ville dela med oss av den glädje som evangeliet ger och vi ville visa världen hur det är att vara mormoner i Sverige. Väldigt snabbt fick vi många följare, och mormoner över hela världen började engagera sig i vår sida. Vi lägger ut bilder från när vi träffar missionärerna, när vi är i kyrkan, när vi har hemafton och från våra

FOTO MATTIAS KREKULA

FOTO CARINA PERSSON

resor. Vi delar citat och skriftställen också. Just nu har vi nästan 6 400 följare och vi får fler följare varje dag. Det känns helt överkligt och vi är väldigt tacksamma för alla som följer oss.

På vår Youtubekanal har vi snart 600 prenumeranter. Där delar vi sånger som missionärerna sjunger, och så har vi satt text till videor med många av kyrkans psalmer och gjort bildspel,

med mera. Nu senast spelade vi in en musikvideo med 20 primärbarn i Utah. Vi har planer på att spela in fler musikvideos nästa gång vi åker till Utah.

Vi har redan varit i Utah tre gånger på två år. När vi är där fotograferar vi tempel, gör kyrkaktiviteter, träffar gamla missionärer som Lina känner och så har vi varit och sett general-konferensen två gånger. Vi gör mycket annat också. Vi älskar att vara i Utah och vi tycker att det är den bästa platsen på jorden. När vi var i Utah sist var det jättemånga av dem som följer oss på Instagram som ville träffa oss. Vi var hemma hos över 10 familjer och åt middag och alla var intresserade av att höra mer om kyrkan i Sverige.

Den 16 december 2017 beseglades vi i Köpenhamns tempel. Det känns underbart att vi kan leva tillsammans nu för tid och evighet om vi följer evangeliet.

Vi har med andra ord hunnit med galet många saker sedan vi lärde känna varandra och vi båda älskar våra liv nu när vi är medlemmar! Det känns också skönt att alla våra föräldrar nu accepterar vår tro. De är glada för vår skull. De ser att vi är så lyckliga. Vår dröm är att även våra föräldrar ska bli medlemmar, men det är en lång väg kvar!

Vi älskar att sprida evangeliet och vi älskar att tjäna, umgås med missionärerna, hjälpa missionärerna med lektioner – vi älskar hela vår kyrka. Jag är rådgivare i Unga män i vår gren och Lina är primärlärare och grensmissionär, så vi har fullt upp i kyrkan. Nittio procent av vår fritid tillbringar vi med att göra sådant som har med kyrkan att göra. Vi älskar Karlskrona gren och alla syskon i grenen. ■

Avresande missionärer och volontärer

Benjamin Sandelin från Kristianstads gren har kallats på mission. Han kommer att verka i den Alpina tysktalande missionen. Benjamin är son till Johan och Nancy (f. Correa) Sandelin.

Ludvig Wrang från Lunds församling har kallats på mission. Han

kommer att verka i Englandmissionen London. Ludvig är son till Claus-Jörgen Wrang och Rebecca Sturesdotter.

Viktor Ottosson från Umeå gren har kallats att verka som volontär för kyrkan. Han kommer att arbeta i området runt Moskva i Ryssland. Viktor är son till Jan och Katarina Ottosson. ■

FOTO REBECCA STURESDOTTER

Benjamin Sandelin

Ludvig Wrang

FOTO JONATAN NILSSON

Viktor Ottosson

FOTO EMMA SOFIA AMUNDSEN

Hemkommande missionärer

Louise Eriksson från Kristianstads gren har kommit hem från sin mission. Hon har tjänat i Sverigemissionen Stockholm. Louise är dotter till Peter och Ann-Sofie Eriksson. ■

Louise Eriksson

FOTO LYNDEY KUNZLER

Uppföljning i Hörby

Minns ni artikeln om Ann-Jeanette Bentzen från skånska Hörby som gör motionsrundan till ett tillfälle att plocka skräp? (*Liahona*, juni 2018 s. L7)

För femtonde gången i rad bjöd Hörby kommun tillsammans med sponsorer in till det årliga Kulturkalaset. Ann-Jeanette och maken Christian Bentzen, dåvarande grenspresident i Kristianstad, visste vad detta skulle innebära för Hörby. Hela stadskärnan fylls av liv och rörelse. Massor av folk och massor av skräp! Nu kom tillfället Ann-Jeanette sett fram emot. Hon tog hjälp av medlemmar och missionärer som fick sätta på sig de gula västarna med texten MORMON HELPING HANDS samt kyrkans logotyp. 83 kg skräp och många glada kommentarer och leenden blev resultatet av deras tjänande. ■

FOTO PATRICIA BENTZEN

**Ingrid Nilsson samtalar med
Birgit i Rödakorshuset**

Birgit och Farouk

FOTO CAMILLA NORDIN

Kyrkans globala hjälporganisation valde att stötta Rödakorshuset i Stockholm

Camilla Nordin

Lite undanskynt vid Kungens Kurva i Stockholm ligger Rödakorshuset som startade 2015.

Farouk Hamzaoui, projektledare och anställd på Röda Korset sedan 24 år, hade en vision av en medmänsklig mötesplats som så mycket som möjligt kunde likna ett hem för samhällets mest utsatta, papperslösa, asylsökande, nyanlända, ensamkommande flyktingbarn och EU-migranter. Med stort engagemang och mycket arbete förverkligades den här visionen 2015.

Rödakorshuset tar emot 35–50 besökare om dagen. Besökarna har varierande behov men det de har gemensamt är att de tillhör samhällets mest utsatta och behöver stöd och hjälp för att kunna orientera sig i samhället och uppnå en värdig levnadsstandard. I Rödakorshuset finns möjlighet för dem att duscha, tvätta kläder, äta ett mål mat, sy väskor till Röda Korsets butik på Mariatorget, måla tavlor, lära sig svenska, träffa en sjuksköterska, vila, få kläder och hygienartiklar eller träffa en frivillig som erbjuder stöd och vänskap. Flyktingbarn kan få läxhjälp. Sociala aktiviteter och utflykter anordnas regelbundet.

Birgit, som arbetar som frivillig i huset, visar oss runt i de trevliga och ljusa lokalerna som bland annat innehåller klassrum, vilorum, hobbyrum, matsal, syateljé och lekrum.

Birgit, Farouk, andra anställda samt ett 40-tal frivilliga drivs av det som också är ledord i verksamheten – medmänsklighet, respekt och kärlek.

”Inte en enda gång har vi haft någon incident här”, berättar Birgit. Tydliga regler och positiva förväntningar har skapat en speciell atmosfär som bland annat får män och kvinnor från olika länder och kulturer att sitta och äta tillsammans i vänskaplighet utan att behöva gruppera sig.

Kyrkans hjälporganisation LDS Charities sökte några lämpliga projekt att stötta i Europa och valde bland annat ut Rödakorshuset. 2016 skänktes en välbehövlig summa pengar till verksamheten, som är helt beroende av bidrag i form av pengar, personligt engagemang, mat, hygienartiklar och kläder.

Våren 2017 besökte ledare från Stockholms båda stavar de ansvariga för Rödakorshuset. Sedan dess har medlemmarna i Stockholmsområdet donerat julklappar, kläder, personlig hjälp och tid.

Om man vill donera pengar till LDS Charities, som bidrar till projekt som Rödakorshuset och många andra flyktingprojekt, gör man det i samband med att man betalar tionde och andra offergåvor. Skriv beloppet och LDS Charities. Då går dessa pengar enbart till LDS Charities verksamhet. Vill man bidra med tid eller andra gåvor specifikt till Rödakorshuset kan man kontakta dem direkt. ■